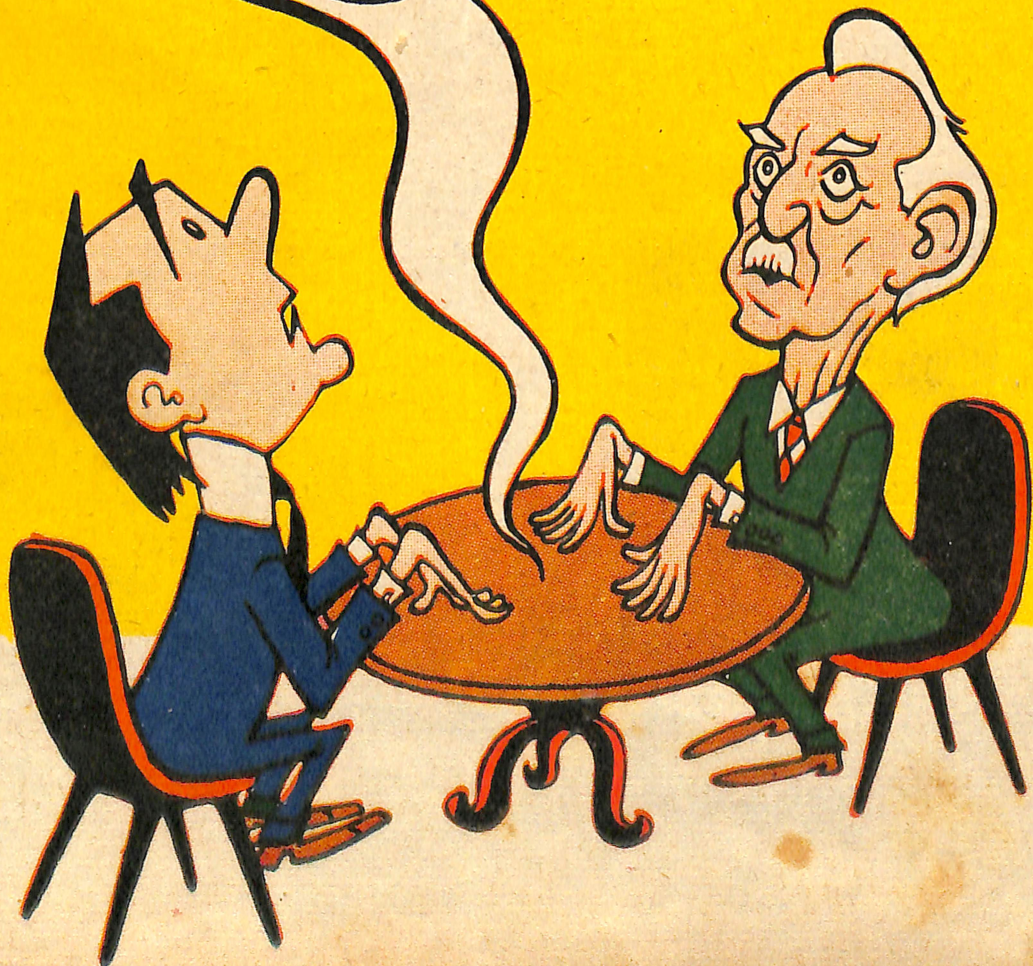
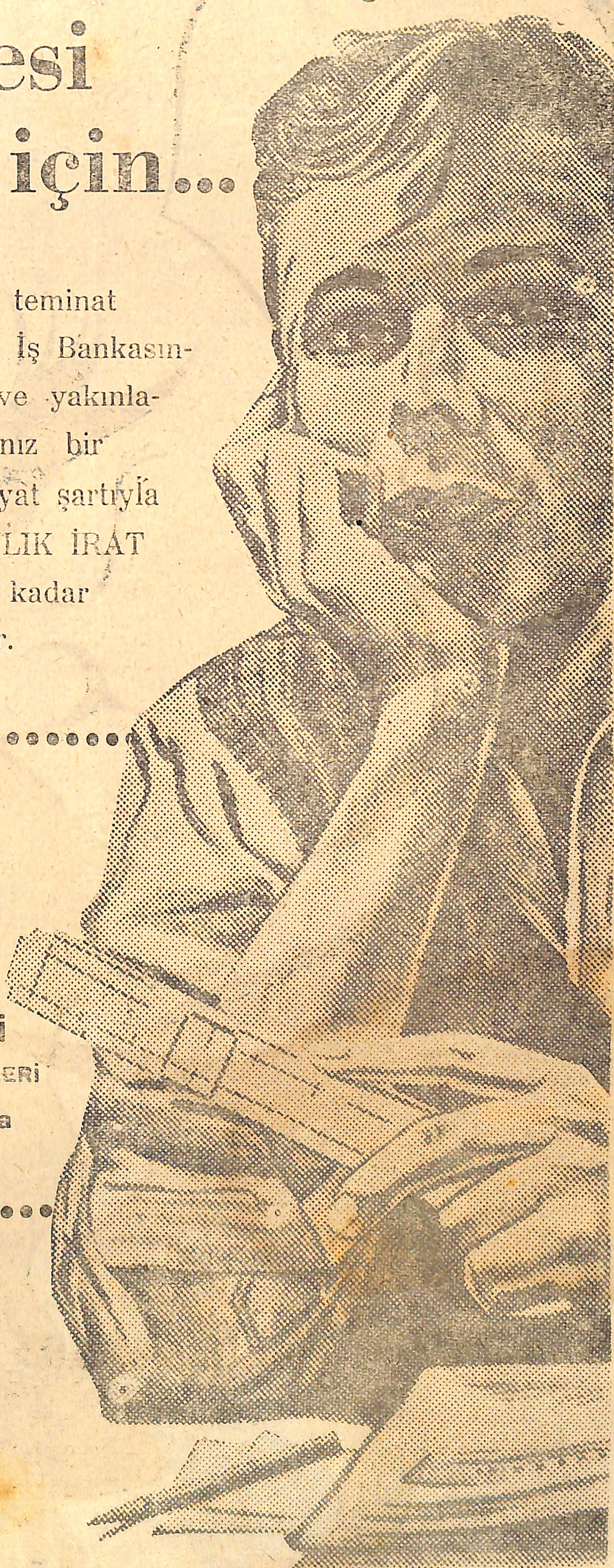
58-334

baba

— Paşam, lütfen söyler misiniz: «Cihanda sulh» ne olacak?
— Önce siz söyleyin bana: «Yurtta sulh» ne olacak?..

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarınını bugünden teminat altına alınız. Türkiye İş Bankasında şahsınız, aileniz ve yakınlarınız için açtıracağınız bir İratlı Hesap kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT veya 50.000 liraya kadar SERMAYE kazandırır.

23 Ağustos çekilişinde

6

APARTMAN DAİRESİ

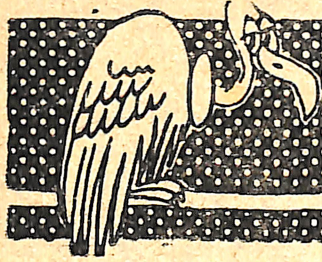
ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

cem'an 800.000 lira

FAAL d - 454

...istikbalinizin emniyeti

Akbaba siyasi mizah gazetesi

Ne söyliyecekti acaba?

BİZDE memleket kaderi, Büyük MilLet Meclisinin eline verilmiştir: Kanun yapar, harp açar, sulh imzalar.

Son günlerde, genzimizi yakan barıt kokuları duymağa başladık. Bu sıcak ve acı koku, Uzak Doğudan değil, yakın doğudan geliyordu.

C.H.P. liler haklı bir telâşla Büyük Millet Meclisini toplantıya çağırdılar.

Ne olacaktı bu toplantıda?.. Hükûmetin en yetkili ağzı, Sayın Başvekil kürsüye çıkacak, belki açık, belki kapalı bir oturumda durumu açıklıyacaktı...

Sonra, bu konuda söz istiyenleri dinliyecektiler. Başta, çağırımı istiyen muhalefet liderini... O, saçlarını harp ve siyaset cephelerinde ağartmış temkinli bir insandı. Türkiye Cumhuriyetinin ilk Dışişleri Bakanı, ilk Başbakanı, ve ikinci Cumhurbaşkanıydı. Lozan, onun adını taşıyan bir sulh zaferidir. İkinci Dünya Savaşının yerden, gökten, denizden yağan bombalarını sihirli ellerle vatan sınırlarından geri çelen politikanın Cibali babası da odur!

Elbet, elbet, elbet onun konuşmasında hayır vardı, fayda vardı. Susmasında değil!

O sussa, iktidar konuşmaya çağıracaktı, düşüncelerini söyletmeğe zorlıyacaktı.

Ne söyliyecekti ki İsmet Paşa?.. Ya, bütün siyasî ikballere doymuş baba sesiyle:

— Doğru yoldasınız, beraberiz, diyecekti...

O zaman biz milletçe sevinecektik. Şüphesiz, iktidar da bu topyekûn birlik içinde kendisini daha diri, daha sağlam bulacaktı.

Yahut, yarım ağız yalanlanan bazı telâş uyandırıcı haberlerin aslını soracak, muhalefetin görüşlerini açıklıyacaktı.

Belki tatlı, belki acı, belki yumuşak, belki sert sözlerle, ama iyi niyetler, iyi duygular havası içinde tartışacaktılar. Vesikalar dile gelecekti, karanlıklar ışıyacaktı, iki taraf da tutulacak, yürünecek yolu daha iyi, daha açık görecektiler.

Böyle mi oldu?..

Hayır... Sayın Adnan Menderes, zarif zekâsına hiç yakışmıyan, ama öfkeli mizacına pek yakışan bir umursamazlıkla, toplantı akşamı, iki gün sonraki Bonn buluşması için İstanbuldan bir uçağa binip Parise gitti...

D.P. nin grup kararı anlaşılmıştı artık: Muhalefeti konuşturmayacaktılar!

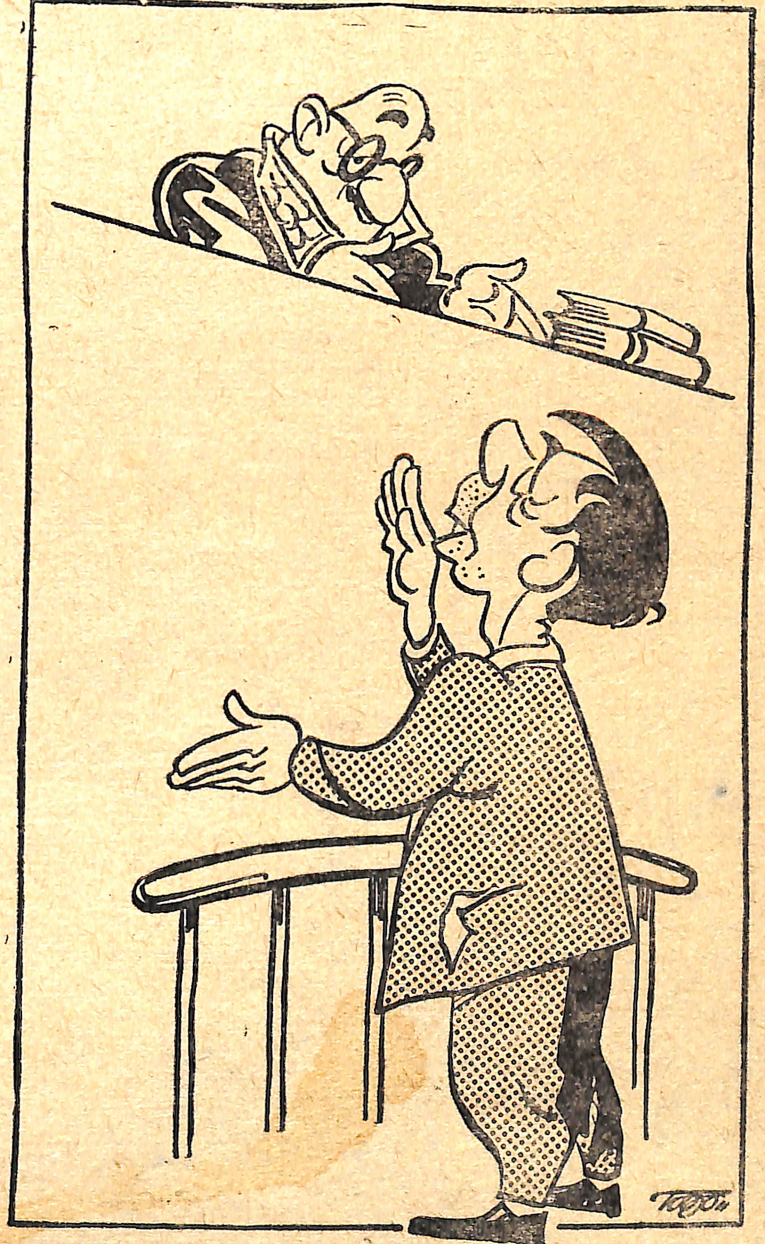
Konuşturmadılar...

Ama şimdi herkes, hattâ bazı Demokrat mebuslar bile, fısıltılı seslerle birbirlerine soruyorlar:

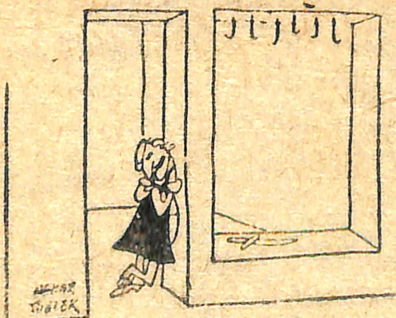
— Paşa ne söyliyecekti acaba?..

İnönü'nün söyliyeceği hiç bir söz, bu zorla susuş kadar insanı vehimlere düşüremez!

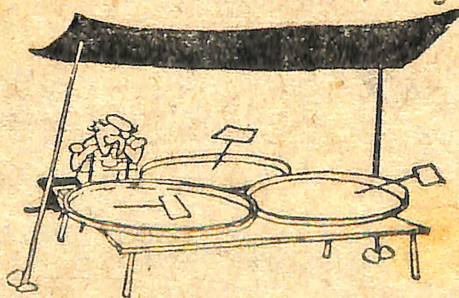
Yusuf Ziya ORTAÇ

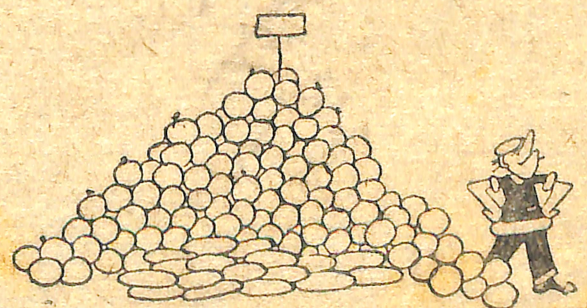
— Bir hafta içinde ayni mahallede ayni evi dört defa soymuşsun!
— Ne yapayım hâkim bey... Mahallede istimlâk edilmedik bir o ev kaldı!

Et

ve Balık

Kurumu!.

Panoramik

ADNAN VELİ

HÜSAMETTİN Dingiltay, o pazar karısını, baldızını, kayınvaldesini, çocuğunu yanına alıp, Gülhane parkına eğlenmiye gitmişti. Parkın kapısından girdikten sonra, bir uğultudur kulaklarını doldurdu. Köfte ve lâhmacun kokuları arasından yükselen «Doktor civanım» şarkısı, parktaki bütün sevdalıların yüreğini dazır dazır dağlıyordu.

Hüsamettin Dingiltay'ın baldızı Sofia Loren Müyesser, tam 67 gündenberi, 59114 plâka sayılı Şevrole'nin şoförü Çam gübresi Abdllâh'ı ilâhî bir aşkla sevdiği için:

«Bir elinde bağlama,
«Kömür gözlüm ağlama»

yı duyar duymaz, göz yaşlarını tutamıyor, hıçkıra hıçkıra ağlamıya başlıyordu. Abdullahı sevdi seveli, taşınmadık hacı hoca bırakmamıştı. Nihayet Doğancılar'daki Hafız Eflâtun'u bulduktan sonra yüreği rahat etmişti. Eflâtun hoca, üç tane ispermeçet mumunun üstüne, sincap sidiği ile «Abdullah, yana yana, döne döne bana gel» diye yazmış, sonra bunları Müyessere, harcı masrafı dahil, on ikişer buçuk liradan satmıştı. Tazecik, bu mumları, Kefeştatanuş'un tam uykuya yattığı saatte, yani gece yarısından sonra ikiyi on yedi geçe, mutfakta, bakır bir sahanın içine dikip yakmış, böylelikle şoför Abdullahın yüreğine de ateşler dökmüştü.

«Doktor civanım» şarkısını duyunca, Abdullahın kömür gözlerini hatırladı. Usulcacık çantasından çıkardığı mendiliyle, eniştesinden saklı, gözlerini kuruladı. Luna Park'taki fırdöndü salıncağına binse, belki üzüntülerinin çoğunu unutacaktı ama, buna da eniştesi Dingiltay razı olmadı. Kızın etekleri açılır. Bacakları üryan olmuş kızı, duvarlarında dua bulunan «odaya alamam ben» diyordu.

Şoför Abdullah çarşambadan beri görünürlerde yoktu. Tevatüre göre o gün Mecidiyeköyündeki benzincinin önünde, benzin almak için kuyruğa girmiş, pazara kadar kuyruktan çıkamamıştı. Kendisini tanıyanlar, «en geç pazar tesi çıkar» diyorlardı.

Dingiltay ailesi, «Bronşit» marka silâhlarla nişan alınan dükkânların önüne geldiği vakit, Hüsamettin karısına:

— Dur Bedriye, dedi. Şurada bir ayı vurayım...

Küçük Erol'ün elini bıraktı. Namlusu iğri tüfeklerden birine yapıştı. Müeyesser'in içi lık lık ediyordu. O da bir tüfeğe sarılmak arzusundaydı

— Ah Yârabbi, diyordu. Şu değirmenin pervanesine bir vursam, Abdullâh'i da yüreğinin orta yerinden vururum.

böyle dalgın dalgın hedefleri seyrederken, sol kalçasının yumuşak yerinde birdenbire bir çimdik hissetti. «Ayyyy» diye bağıracaktı. Ama kendini tuttu. Eğer bağırsaydı, eniştesi tüfeği bırakıp geri dönecek, hepsini birden ilk Edirnekapı tramvayına bindirip, doğru eve getirecekti.

Hüsamcığın kayınvaldesi Ezher hanım, damadına bakıp bakıp da, «Dârül'elhan» da iken öğrendiği bir şarkıyı, kendi kendine mırıldanıyordu:

Boy da bosun yoktur herif, şamasın şamama...
Ayda bir kerecik olsun gidemezsin hamama...

Babası tüfekle ayı vurmıya çalışırken, 11 yaşındaki Erol da japone kollu genç kızlara bakarak, olduğu yerde ter ter tepiniyordu:

Hey mamboooo, mamboraaak...
Hey mamboooo, mamboraaak...

Lunapark'tan yükselen müthiş gürültü, durmamacasına bağıran hoparlörlerin seslerine karışıyor, parkın içinde kulakları sağır eden bir uğultu halini alıyordu.

Hüsamettin Dingiltay, beş defa ateş ettiği halde, beşinde de ıska geçince, Erol babasına:

— Amma da dümbelekçisinhaaa... dedi. Ver şu tüfeği de, nasıl vurulurmuş, gör...

Adam, oğlunun bu lâfına pek içerledi:

— Çarparım ağzına bir tane, dedi...

— Bizde onun çarpılmışı var... Hadi tosla şu tüfeği...

Cevap vermesini beklemeden aldı, nişanladı, tetiği çekti. Kırmızı entarili soytarı trampet çalmıya başlayınca, kaynana, damadının küçük düşmesine pek sevindi:

— Maşallah benim tosun Eroluma, dedi. Çivici oğlan olduğu nasıl da belli... Vallahi büyük babasına çekmiş...

Hüsamettin Dingiltay, Bedriyeyi yolundan çekti:

— Söyle şu anana, dedi. İkide bir nasırıma basmasın, sonra fena yaparım onu...

— Hiç bir şeycikler yapamazsın vallahi. Ben anama lâkırdı söyletir miyim, mıymıntı?. Senin forsun burada sökmez... Hasbam, kapıdan bilet almadan bizi soktu diye, zaar burnumuzdan getirecek...

— Niye senin ana, oğlan için, büyük babasına çekmiş diyor?...

— Çekmiş de ondan...

— Haydi, açtırma ağzımı, yürü...

Sağ tarafta, dört köşe bir çadırın ortasındaki hoparlör, avaz avaz bağırıyordu:

— Bayanlar, baylar!... Bahrı muhiti Atlantik denizinin içinde yakalanmış olan, dünyanın dokuzuncu hârikası olan, kuyruğundan ağzına kadar yedi metro olan ve bıyıkları olan ve karnında iki çift erkek ayakkabısı ile bir kadın çantası olan ve yediği insanların tam listesi olan ve kuyruğunu oynatınca yedi kayık devirmiş olan ve yakalandıktan sonra deli olan emsalsiz deniz canavarını siz de görün... Bir kudret garibesi olan işbu canavarı İngiliz hükûmeti bizden talep etmiş olarak Mısır kralı Abdünnasır'a karşı yollamayı istemiş iseler de, fiyat hususunda anlaşamadığımızdan, canavarı Gülhane parkındaki vatandaşlarımızın istifadesine arzetmiş bulunuyoruz. 25 kuruşa baylar... Heyecana dayanamıyanlar içeri kabul edilmez...

Erol, babasına asılmıya başladı:

— Baba be!... Şu canavarı görelim beeee!... İngilizler bile Abdünnasıra karşı...

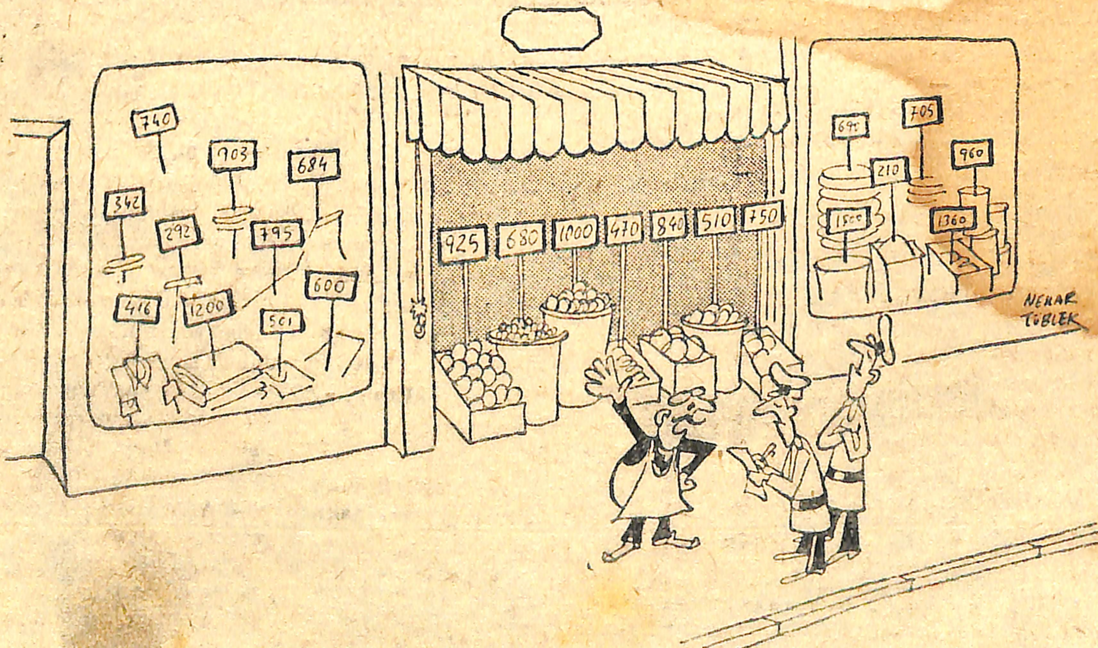
— Sus ulan velet!.. Bu yaşta siyasete mi burnunu sokuyorsun?... İlle canavar görmek istiyorsan, haminnenin suratına bak...

Bereket, bu lâfı kaynana duymadı.

Karşıki paviyonda, tezgâhtar, elindeki parayı çat çat cama vuruyor, bağırıyordu:

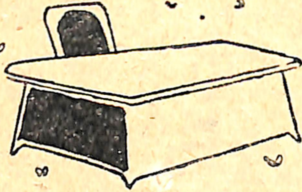
— Penguen, penguen penguen...

O sırada Dingiltay ailesinin yanından iki delikanlı geçti. Bir ta-

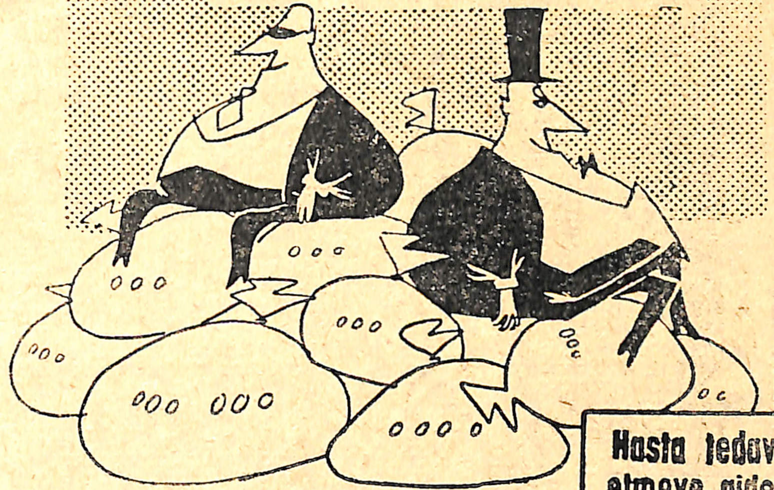

— Sen cezayı başkasına kes memur bey... Bak ben bütün fiyatları bir seviyeye getir dim!.

KIRK-ANBAR

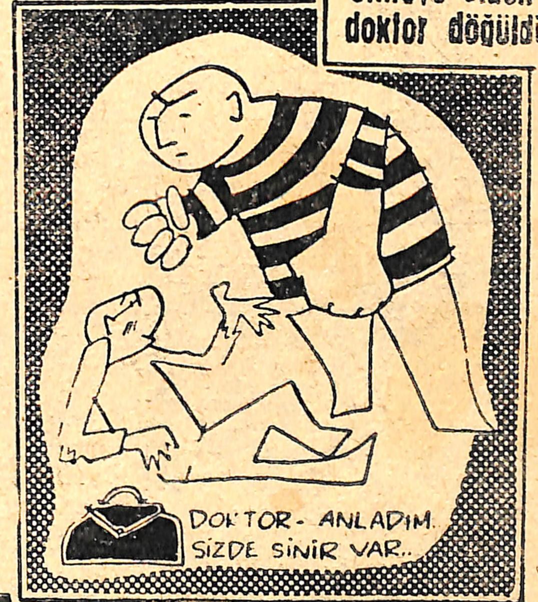

Sinek mevzuunda Belediye nihayet harekete geçiyor

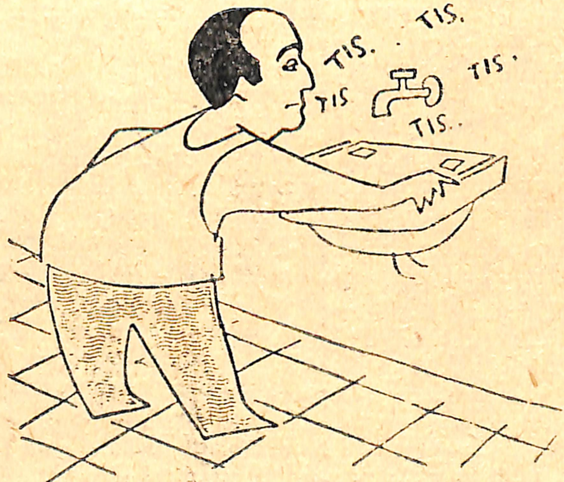
Bunlar nasıl kazanıyor?

Hasta tedavi etmeye gelen doktor dövüldü

Muvaffakıyetin reçetesi

BELEDİYE BAŞKANI SU MEVZUUNDA İZAHAT ALDI

nesi Müyesser'e doğru eğildi. Usulca:

— O güzel vücuduna dış lâstik olayım abiacığım, dedi.

Sesi de biraz Abdullahınkine benzediği için, Müyesser'in yüreği hop etti.

Biraz ilerideki paviyonun önün de, beyazlar giymiş, başı takkeli bir aşçı, dükkânının reklâmını ya pıyordu:

— Buyrun beyiiim, buyursunlar... Yoğurtlu kebap, pideli kebap, Halep işi kebap, Urfa kebap, tas kebap, çöl kebap, orman kebap, talaş kebap, patlıcan kebap, buğu kebap, tandır kebap, fırın kebap, şiş kebap...

Yanından yüz on kiloluk, çarşaflı bir taze, küçücük bir eşeğin sırtına binmiş, kırıta kırıta yoldan geçiyordu. Eşekçi, hayvanı so paladıkça, çıngır çıngır çıngıraklar ötürüyor, peçeli taze de, kahkahadan kırılıyordu.

Bedriye o gün pek süslendiği için, yanında kocası olduğu halde, gelip geçenin gözü hep ondaydı. Bu yüzden Hüsamettin, ikide bir sinirleniyordu:

— İşallah bu sondur. Bir daha sana böyle torba modası entari giydirmem. Bu entarinin içinde her tarafın ıngır ıngır oynuyor. Düz elbise giysem olmuyor mu?.. mu?...

— Aaaaa, delinin zoruna bak... Elizabet Taylor'undan tut da, Martin Karol'üne kadar hepsi torba modası giyerken, ben hâlâ beli büzgülü emprime ile mi dolaşacağım?... Allah yazdıysa bozsun. Muallâ'nın canı can değil mi?... Onun kocası 12,5 lira verip model bile almış... Halbuki ben ödünç bir model bulmak için kapı kapı dolaştım. Ne zoruma?... Bir de kalkmış, başımın etini yiyor...

Erol, tam karşıdaki elektrikli döner dolabı seyrederken, kendi uyduruverdiği bir şarkıyı da usul usul mırıldanıyordu:

Torba modası, torba modasıııı,

Torbanın içinde tavşan adasıııı..

Beri taraftaki şerbetçiye bitişik kalkınma paviyonunda da, Türkiyedeki şeker sanayiinin senelere göre nasıl geliştiğini, bolluk yüzünden şekerin gübre olarak tarlalarda kullanıldığını gösteren, çeşitli grafikler vardı.

O sırada Hüsamettin Dingiltay, Belediyedeki ahbaplarından birine rastladı:

— Vaaaaay Necdetçiğim, dedi. Yahu sen nerelerdesin?...

— Parkta vazifeliyiz birader...

— Ne iş yapıyorsun burada?...

— Belediye hizmeti... Burada belediyenin maymunları var ya...

— Eeeee?...

— İşte o maymunları göz altında bulundurma, kollama, besleme, terbiye etme, edepsizliklerini önleme, kaçanları yakalama, sarkıntılık edenleri pataklama komitesin de 65 lira 46 kuruş gündelikle baş kan yardımcılığı yapıyorum.

— Peki, sen maymun işlerinden anlar mısın....

— Anlamaz olur muyum birader?... Bunca senedir bu dâvaya hizmet ediyoruz. Gel istersen, göstereyim sana...

Maymun kafeslerine doğru yürüdüler. Maymunlardan biri Necdet beyi görür görmez hemen selâma durdu. Beriki, başarısından son derece gurur duyarak:

— İşte buyurun, dedi. Beni görünce bakın nasıl selâm veriyor?

Hepsi şaşırmıştı. Hele Erol, keyfinden kahkahalarla gülüyordu. Hüsamettin:

— Vallahi bravo, dedi. Bunları bu hale nasıl getirdiniz allahaşkına?

Necdet bey gülümsiyerek cevap verdi:

— Parti disiplinine ait tüzük hükümlerini burada tatbik ediyoruz.

— Peki, ne yapıyorsunuz?

— Biraz huysuzluk edenleri aç bırakıyoruz. Perişan oluyor. Burnu iyice sürtülüyor. Sonunda dediğimizi kabul ediyor.

Kaynana gene kendini tutamadı:

— Ah efendi oğlum, dedi. O tüzük dediğin şeyden fazla varsa, bir tane de bize veriver. Çünkü evde pek lâzım oluyor.

Hüsamettin onun ne demek istediğini anlamıştı. Burnundan solu yarak:

— Haydi allahaısmarladık Necdet'çiğim, dedi.

Onun yanından ayrılır ayrılmaz kavga başladı. Kaynana Hüsamettine, Hüsamettin Bedriyeye, Bedriye Erol'a, Erol Müyesser'e, Müyesser annesine, ağızlarına ne gel diyse söylediler. Ama iş polise düşmeden Hüsamettin hepsini birden Edirnekapı tramvayına attı. Evden içeri girecekleri zaman, bi tişikteki İfakat hanım da pencereydi. Ezher hanıma:

— Ayol eğlendiniz mi bari? diye sordu.

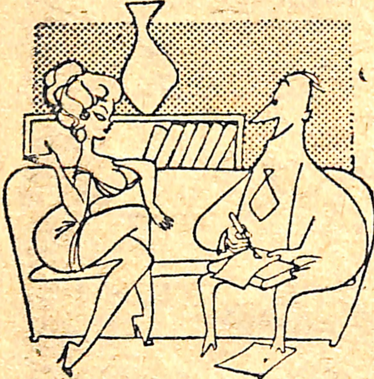
Ezher hanım boynunu iki yana kıra kıra cevap verdi.

— Ah hemşireciğim, bilsen ne eğlendik, ne eğlendik...

Adnan VELİ

Mahmutpaşa değil Bâbıâli Malı

★ Yazan : YALÇIN KAYA ★

RÖPORTAJCILARIMIZIN maşallahları var. Aynı kalemden birer hafta arayla çıkmış üç yazı sunuyorum:

ŞERİF TURŞU İLE KONUŞTUM

Şişlide bir apartman... Kapıyı bizzat sanatkâr açıyor. Kırmızının çarpıcı, parçalayıcı tonu ile tefriş edilmiş, karanfil kokan bir salona giriyoruz. Dekorda, yüksek sanatkârlarımızın yüksek zevki hâkim. Kırmızı kadar güzel renk var mı? Şanlı bayrağımıza o rengi boşuna vermedik ya.

Memleketimizin en çok sevilen sanatkârına soruyorum;

— İlk defa nasıl okudunuz?

— Fena okumadım.

— Hayır, yani sahneye nasıl çıktınız?

— Arka kapıdan girdim. On basamaklık bir merdiven vardı. Onu tırmanınca kendimi sahnede buldum.

Şerif bey çok şakacı. Dünyada şaka gibi iyi şey var mı? Ciddi insanlara müthiş kızarım

— Sizi kim yetiştirdi?

— Şekerci Abdürrezzak efendi. Demek ki, ders almış. Kendi kendini yetiştirmek iş mi? Bazıları bununla öğünürler. Bir marifetmiş gibi...

— İlk okuyuşunuzda neler duydunuz?

— Sesim mükemmel çıksın diye ağ açına okuyordum. Karnımın gurultularını duydum. Sonra, kadeh, çatal-bıçak, tepsi, çekirdek sesleri duydum.

— Futboldan hoşlanır mısınız?

— Katiyen!..

Hakikaten, şu futbolu niçin severler, anlamam. Şerif Turşunun «katiyen» i beni bu yüzden sevindirdi. Aynı fikirdeyiz.

— Sinemaya sık sık gider misiniz?

— Hemen hiç gitmem.

— Bravo!.. Boş vaktinizi neyle geçiriyorsunuz?

— Kitapla.

— Kimleri okursunuz?

— Nevzat Turgut Karatilki'yi, Nazime Nadir'i Mukaddes Yâsin Sercat'ı...

— Yabancılardan?

— Yok!

Gördünüz mü millî şuuru. Aşkolsun vallahi!... Bizimkilerde bir yabancı düşkünlüğüdür gider. Şerif beyde işte bu yok.

— Aşka inanır mısınız?

— Asla!

Yaşa Şerif Turşu! Zaten aşk ne ki? İki yüz elli gram romantizm, yedi yüz elli gram şehvet.

— Sevdiğiniz şarkı? diye soruyorum.

Gözleri dalıyor;

— «Geberirsem yazıktır...»

Zevk birader! Adamda zevk var... Bu şarkı ona birşeyler hatırlatmış olmalı. Derinlere daldı. Her zaman, hatta evinde dahi şık gezen sanatkâra hayran hayran bakarken pejmurde kılıkla sahneye çıkan serserileri düşünüyorum. Onu mazisiyle, hatıralariyle başbaşa bırakıp ayrılıyorum. Kırmızı salonun tesirinden uzun müddet kurtulamadım. Bin kere söylesem bıkmam: Kırmızı kadar güzel renk var mı?

★

HAYRİYE İKİDİRHEM İLE BİR SAAT

ENSEDE toplanmış mavi saçlar, çekik mavi gözler, mavi satenden bir elbise... Bunlar, Türkiyenin en çok beğenilen sanatkârı Hayriye İkidirheme ait. Evde de aynı rengin saltanatı. Mavi duvarlar, mavi tavanlar, mavi koltuklar, mavi perdeler, mavi halılar... Her şey, her şey mavi... Mavi, yani renklerin en güzeli... Allah, denizleri sebebsiz mi mavilemiş?

— Müzik terbiyesini kimden aldiniz? diyorum.

— Kimseden... Kendi kendimi yetiştirdim.

Doğru söylemek gerekirse, asıl marifet de bu! Hocalarla herkes yetişir. Aşkolsun Hayriye hanım!

— Şakadan hoşlanır mısınız?

— Nefret ederim.

— İyi edersiniz. Hayriye hanım. Şaka neymiş zaten? Sululuğun kibar adı... İnsan dediğin insan, ciddi olmalıdır... Futbol maçlarına gider misiniz?

— Elbette.

Çok güzel! Bence, futbolu seyretmeyen, adamım diye gezmesin.

— Hayriye hanım, diyorum, tuttuğunuz takım hangisi?

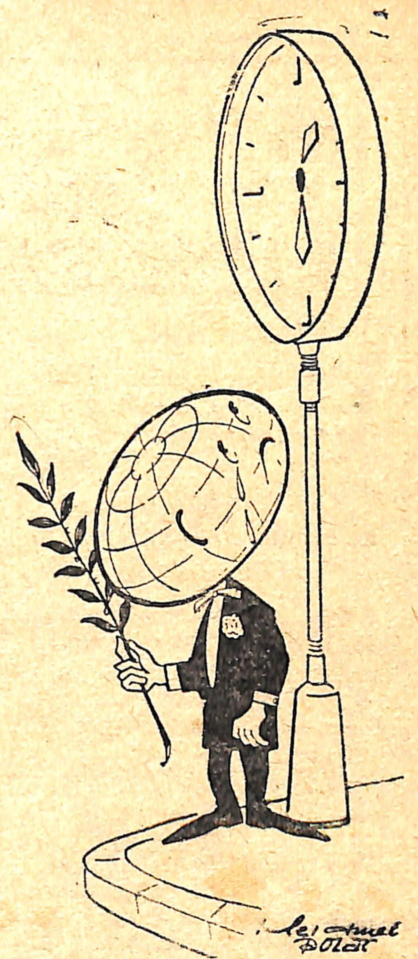
— Kırmızıdirek... Bu renkten hiç hoşlanmam ama...

— Kırmızı mı? Pek pis bir renktir...

Biraz durup:

— Sinemaya gider misiniz? diyorum.

— Sinemadan çıkar mısın, desenize.

YAZISIZ!..

— Ne iyi! Aynı şeyleri seviyoruz... Kitapla aranız nasıl?

— Kitap için can veririm.

— Okuduğunuz yazarlar?

— Bizden değil, yabancılardan.

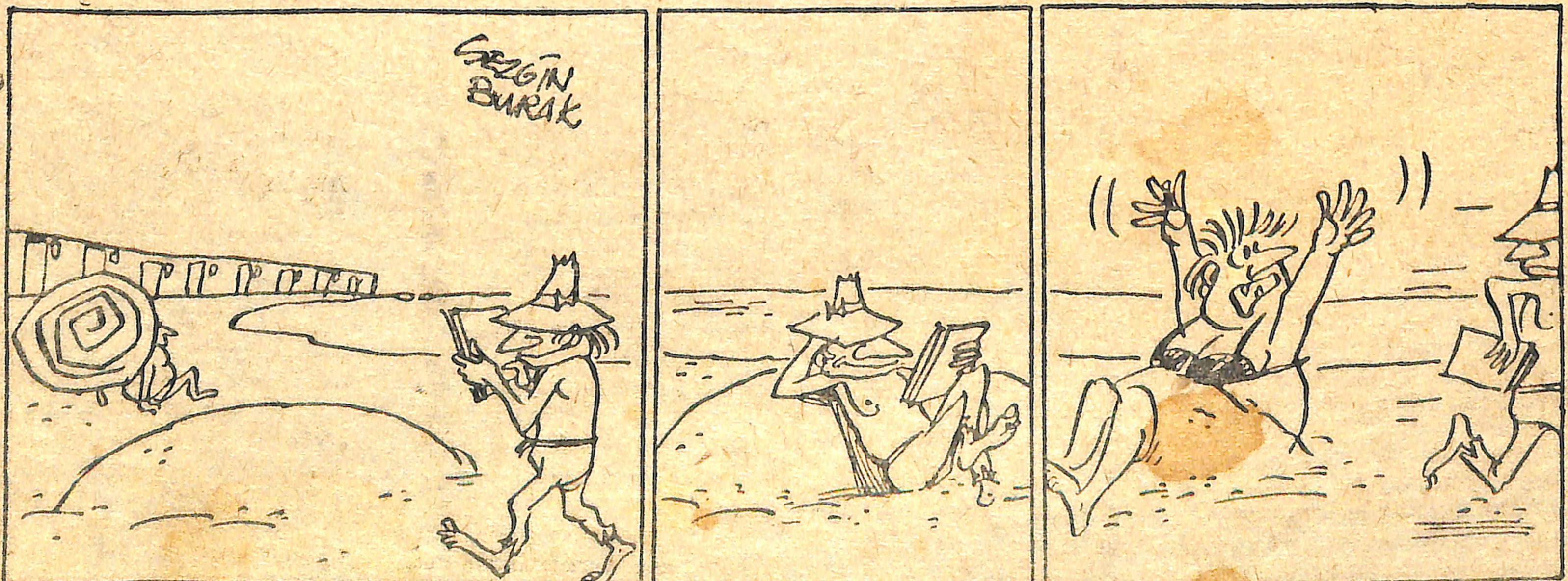
— Elbet yabancılardan olacak. Bizimkiler yazamıyor ki... Aşk hakkında fikriniz?

— Aşk, Allahın en büyük lûtfudur. Onsuz hayat, kıymasız köfteye benzer. Kıymasız köfte olur mu?

— Olur. Patates köftesi olur. Ama aşksız hayat olmaz. Ne kadar güzel söylediniz: Aşk, Allahın lûtfudur... Hissederek okuduğunuz şarkı?

— «Bir gün seni şey yapsam..»

ZÜLKÜF BEY :

VUSLAT:

Sevgiliye kavuşmak, birleşmek, bir odada mercimeği fırına vermek.

Yahya Kemal, Vuslat isimli meşhur şiirinde:

Koynundan o canan denilen
lâşeyi silk, at!

Diyor. Üstadın bu tavsiyede bulunduğu zaman, henüz pek ihtiyar olmayışı, oldukça düşünmeğe değer!

Recaizade Ekrem Bey ise, bir şarkısında, mânasını anlıyanları bugün bile utandıracak şu mısraı yazmıştır:

Vuslat demı feryat, o sizin
âdetinizdir!

Meşhur Kerem ile Aslı hikâyesinde ile, Âşık Kerem sevgili Aslı'nın entarisindeki düğmeleri birer birer çözer, fakat o çözdükçe düğmeler kendiliğinden tekrar düğmelenir!

Bereket versin, çağdaş Aslı'lar ne entarilerinde, ne sortlarında böyle sihirli düğmeler kullanmadıkları için, yeni Kerem'ler plâjlarda masal sıkıntısı çekmemektedirler!

YABAN:

Kuş uçmaz, kervan geçmez yer, otsuz, ocaksız kır.

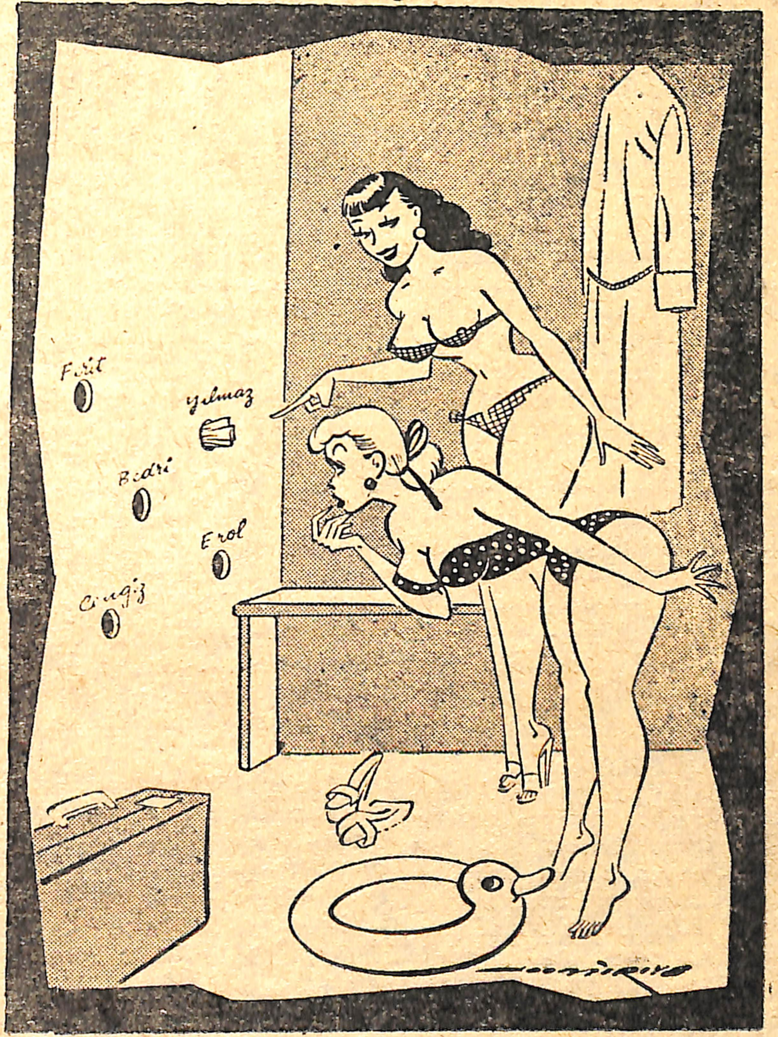
Bazı bölgelerde yabancı yerine kullanılır. Bu anlamda, Üstad Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun meşhur romanına ad olmuştur.

Bazı hayvanların ve bitkilerin başında kullanırız:

Yaban eşeği, yaban domuzu, yaban kedisi ve yaban gülü, yaban inciri, yaban armudu gibi..

Küçümsenen kişi veya işten bahsederken «Sözüm yabana» deriz.

Sonuna bir «i» takılırsa, görgüsüz, kaba, vahşi insan olur. Böylesine «yabani» derler.

— Yılmazla dargınım da!..

Tiksinerek okuduğum da: «Geberirsem yazıktır...»

— Birincisi ne kadar nefis ise, ikincisi de o kadar berbat.

Hayriye İkidirhem, soyadı gibi değil. Gösteriş budalası hiç değil, Halkın karşısına yamalı ayakkabıyla, kaçmış çorapla çıkıyor. Millet de, buna çarpılıyor. İnanılmaz derecede samimi...

Güzelim mavileri terkederken diyorum ki: «Bununla hiçbir renk yarışamaz.»

★

RASİM KIRLANGIÇ İLE GÖRÜŞTÜM

MEMLEKETİMİZDE en fazla aranan sanatkâr, Rasim Kırlangıçtır. Bunu rakipleri bile kabul ederler. Teşvikiyedeki apartmanında konuşuyoruz:

— Hangi rengi seversiniz?

— Gördüğünüz gibi, hepsini severim.

Cidden öyle. Renk yok, renkler var. Gökkuşağı misali. İnsan, zevkten deli olacak. Tek renge tutulanlara içerlerim zaten. Hepsi güzel, hepsi! Ayırmak, seçmek, aptallıktan ileri geliyor. Sormaya başladım:

— Siz kendi kendinize mi yetiştiniz, yoksa birisi mi yetiştirdi?

— Biraz kendi kendime, biraz Arif İçsiz'den aldığım derslerle.

Bravo Rasim Kırlangıç! Asıl hüner böyle yetişmekte... Ben bu sanatkârın hem zekâsına, hem de tabiiliğine bayılırım. Gayritabii denilecek kadar tabiidir. Sahneye günlük kıyafetle çıkması bundandır. O, ne gösteriş budalasıdır, ne de berduştur.

— Sinemadan hoşlanır mısınız? diye soruyorum.

— Ayda yılda giderim işte. Aslına bakarsanız, ne hoşlanırım, ne hoşlanmam.

— Sizden iyisi yok. Aşkolsun billahi! Hoşlanmak, hoşlanmamak neymiş? Hangi yazarları okursunuz?

— Hiç birini okumam.

— Bravo, bravo!... Okumanın faydası yok ki... Bakın, tahsilliler memur olurken, tahsilsizler milyoner oluyor.

Başı ile tasdik etti:

— Futbol için ne dersiniz?

— Sinema için dediğimi... Ne hoşlanırım, ne hoşlanmam. Gazeteler, radyolar sağ olsun! Maçı onlardan takip ederim

— Stada gidip seyredenlerin aklından şüphelenmek gerek. O ne o öyle, saatlerce bekle babam bekle!.. Sizce en güzel şarkı hangisidir?

— Şarkıların hepsi güzeldir. Şu ikisi müstesna: «Geberirsem yazıktır...», «Bir gün seni şey yapsam...»

— Tamamen aynı kanaatteyim.. Rasim bey, aşk var mıdır, yok mudur?

— Hem vardır, hem yoktur.

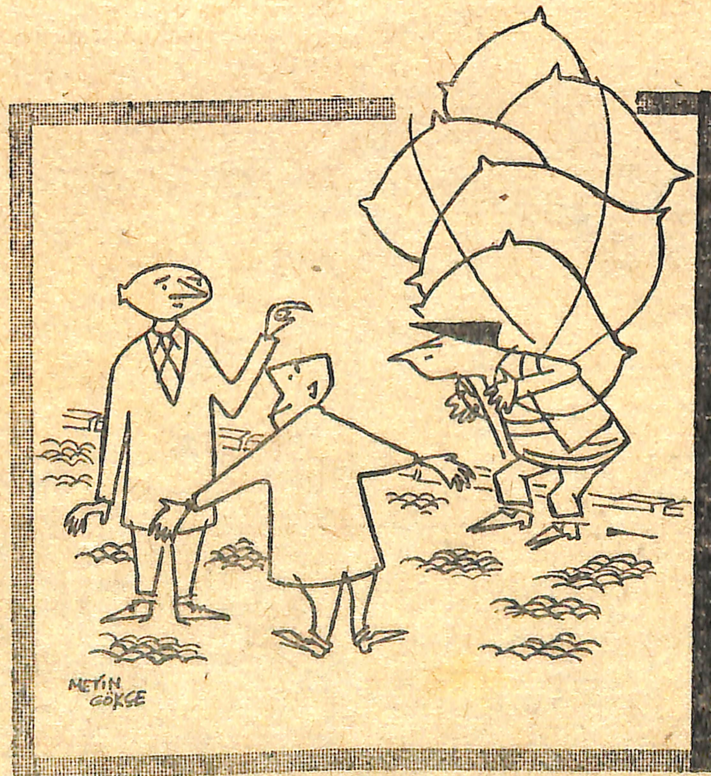
— Tamaaam!

— Vardır fakat, nikâh memurunun mürekkebinde boğularak yok olur.

Sanatkâra teşekkür edip ayrılırken gözüm renklerde kalıyor. Renkte değil renklerde... Bir kırmızı, bir sarı, bir mavi, bir şey ifade etmiyor. Etseydi, Allah dünyada tek rengi hâkim kılardı. Bunu ne zamandır söyler, yazarım.

Yalçın Kaya

Halk istifçilik yapıyor.. (Gazeteler)

— Ne yaparsın birader, çuval modası!..

Cümbüş Gecesi

Yazan :

BİTİRİM

*

GECE, sokaklara karaborsa gibi yayılmıştı. Ortalıkta her şey azalmış, sokaklar tenha... Karşı sahildeki şehrin ışıkları yıldız yıldız görünüyordu. Bendeniz de bulut gibiyim, yerdemiyiz, göktemiyiz anlıyamadık gitti...

Yanımdan geçen birine temennah edip sordum:

— Aydede mahallesi Nanik sokak nerede efendim?

— Kimin evini arıyorsunuz?

— Kendi evimi efendim, gık!..

— Ben de benimkini arıyorum!

İnsan sarhoşken her şeyi çift görürmüş; sakın bu karşımdaki de ben olmıyayım...

— Adın ne senin? dedim.

— Sana ne!...

— Allahaşkına söyle!..

— Abdülgaffar Kuşkonmaz...

— Ulan kıtır atıyorsun!..

— Peki senin adı ne?

— Abdülcafer Dereotu...

— Müşerref olduk.

— O şeref bana ait lan!...

— İyi be, senin olsun şerefin.. gık!..

Biz, iki kafadar, o sokak senin bu sokak benim, başladık baştan kara gitmeğe.

— Bana bak dedi, sana bir teklifim var.

— Söyle.

— Hangimiz daha önce evini bulursa, ötekini misafir etsin.

— Olur.

— O halde, işte senin evinin tam kapısı önündeyiz.

— Deme be!...

— Vallahi!...

— Ne biliyorsun?..

— Az önce sen, bizim kapı toz pembe demedin mi!..

— Ee!...

— İşte toz pembe kapı burada.

Baktım, sahiden de bizim kapı. Eyvahlar olsun!.. Bizimki elektrikleri söndürmüş; bu hayra alâmet değildir!.. Muhakkak bize oklava ziyafeti var.

Bir de kuyruğuma kabak bağladım, bu zurna kılıklı herifi peşime taktım... Adamın çenesi de durmuyor ha!.. Zırt zırt ses çıkarıyor...

— Sus arkadaşım dedim, bizimki duymasın billâhi halimiz dumandır...

— Olur kardeşim, dedi.

— Şimdi bak ben senin omuzuna, kafana filân basıp şu pencereye tırmanırım, sonra seni yukarı çekerim.

— Olur olur...

Bu pencerenin mandalı gevşektir bilirim. Altımdaki adam, vay burnum, of kafam filan derken, pencere açıldı. Kuyruğundan kulağından tuttuk, bizim Tanrı misafirini de çektik. Ve paldır küldür içeri yuvarlandık...

— Sussssss!...

— Pissssss!/...

— Tıssssss!...

Gözlerimizi filcan gibi açıp birbirimize baktık.

— Bak kardeşim dedim, bizim ev garajdan bozma olduğu için tertibatı biraz tuhaftır. Şimdi sen tepetaklak şu pervazdan aşağı sarkarsın.

— Yoooo yapamam!..

— Korkma be, ben bacaklarından tutuyorum... Yalnız, sakın tepinme.

— Olur.

Tepesi aşağı sarktı ama, adamın bacakları uzun, kolları kısa. Bir türlü bir yere tutunamadı. Ya settar deyip bırakıverdim. Gitti gider!... Aşağıda bir patırtıdır koptu. Sonra sustu.

Birbirimize tekrar seslendik:

— Pıssss!..

— Tıssss!...

— Ee, sen nasıl ineceksin, dedi...

— Sen merak etme, ben merdivenden inerim.

Bunu duyar duymaz, aşağıdan bir sürü lâf etti ama, kula kıtıkadım.

Aşağıdaki taşlıkta bağdaş kurup yanyana oturduk.

— Yahu, diye fısıldadı, arkada kümes gibi bir şey var galiba.

— Evet, benim Hint horozunu oraya kapattım. Dövüş için hususî besliyorum.

— Ama benim kafamı gagalıyor.

— Pabucunu çıkar, başına tut.

— Olmaz, pabucumun altı eski, gık!...

— Fazla konuşma, yukardaki duyar ha!...

— Sussss!...

— Pussss!...

Ertesi sabah uyandığımızda, sen dur dedim, yukarları usulcacık bir kolaçan edeyim. Teldolaptan da zeytin ekmek aşırırım, kahvaltı ederiz.

Ortalığı dinliye dinliye, parmaklarımın ucuna basa basa çıktım. Az sonra başladım bangır bangır bağırmaya:

— Gel be kardeşim, gel be, şöyle rahat rahat oturalım.

— Aman, diye soludu, nasıl bağırıyorsun öyle?

— Evim değil mi, canım isterse elbette bağırırım.

Sonra, yüzüme korka korka bakışı, sinirime dokundu. Bakla ağzımdan çıktı:

— Bizimki dedim, meğer evde yokmuş, kayınvalidenin evine gece yatısına gitmiş. Bana da bir pusla yazıp bırakmış, birkaç gün gelmiyecek...

— Hay Allah müstahakını versin!...

★

— Seninki sahi birkaç gün gelmiyecek mi?

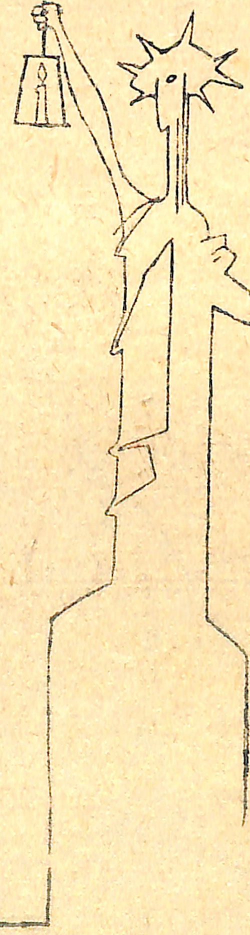
— Evet, ne var?

— Aklıma bir şey geldi.

— Ne geldi bakalım?

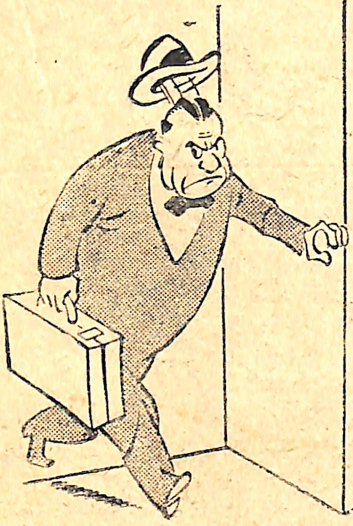
— Yani diyorum ki, hazır bu boş ev elimize geçmişken, bu akşam burada şöyle eşi dostu toplasak, sazlı sözlü, çengili bir âlem

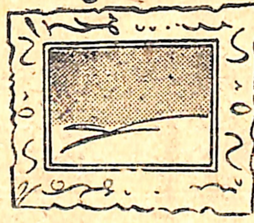

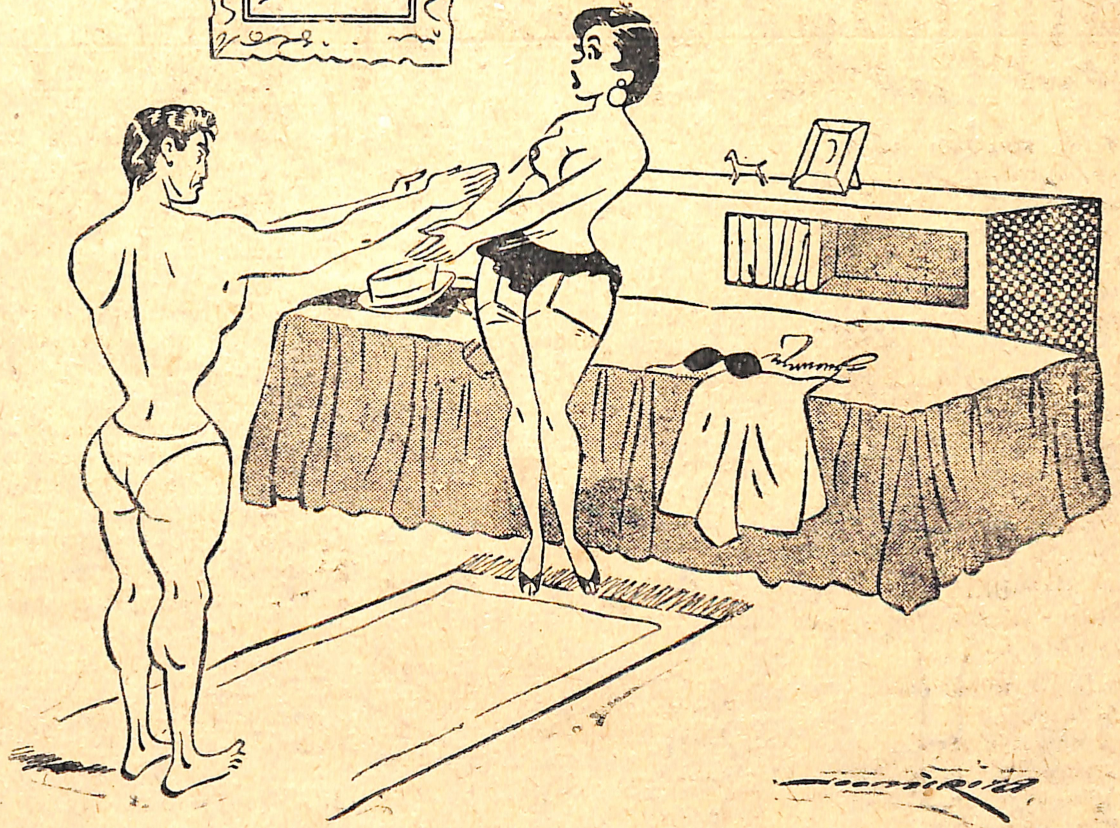

2

Hürriyet heykeli!

— Ne bakıyorsun öyle?.. Bu benim jimnastik hocam ayol!.

yapsak, felekten bir gece çalsak...

— Aman! Olmaz, böyle şey, olmaz olmaz!...

— Vallahi olur!...

Ne dersiniz, ağzımdan girdi, burnumdan çıktı, kulaklarımdan girdi, gözlerimi kapadım, tekrar burnumdan çıktı... Ne etti etti, zihnimizi çeldi. Yavaş yavaş aklım bu işe yatar gibi olurken, o başladı eşe dosta telefon etmeğe:

— Alo. Orası artist ajanı mı? Evet, bu akşam sulukuleden tam tertip bir çengi takımı istiyoruz.

Daha başka bir numara:

— Numan sen misin... İstersen senin gacoyu da getir...

Bir başka yere:

— Ah benim velinimetim beyefendiiiğim, istirham ederim şeref veriniz... Ayaklarınızın altından öperim efendim...

Daha başka birine:

— Ulan eşşoğlu, rakıları getirmeyi unutma...

Ben de işi oluruna bıraktım. Bu işi pek aklım kesmiyor ama, ne hali varsa görsün...

Derken efendim, akşam üzeri, biz cümbür cemaat Köprüde toplandık, atladık vapura, Kuzguncuk iskelesinde çıktık. Eve doğru gidiyoruz. En önde çengi kızlar, arkasından zurna, klarnet, çiftenara, gıygıy, davul filân... Arkada davetliler, kuyruklarına da ben takılmışım... Elâlem dönüp dönüp bize bakıyor.

Birkaç ahbaba rastladım; meraklı meraklı sordular:

— Hayrola mirim, hayırlı bir iş mi var?!..

— Yaa, çok hayırlı!...

Bizim zurna kılıklı kafa dengi, bir öne koşuyor, bir arkaya koşuyor, işin çığırtkanlığını yapıyor.

Heyamola ile mahalleye girdik. Bütün komşular pencerelere üşüştüler.

Soran sorana:

— Hayrola, hayırlı bir iş mi?..

— Tabiî hayırlı canım!...

Rezalet paçalardan aktı mı, insana bir pişkinlik geliyor.

Sofada kurduğumuz ekşili tatlılı sofraya zebilhane bardağı gibi dizildik, cümbüş başladı:

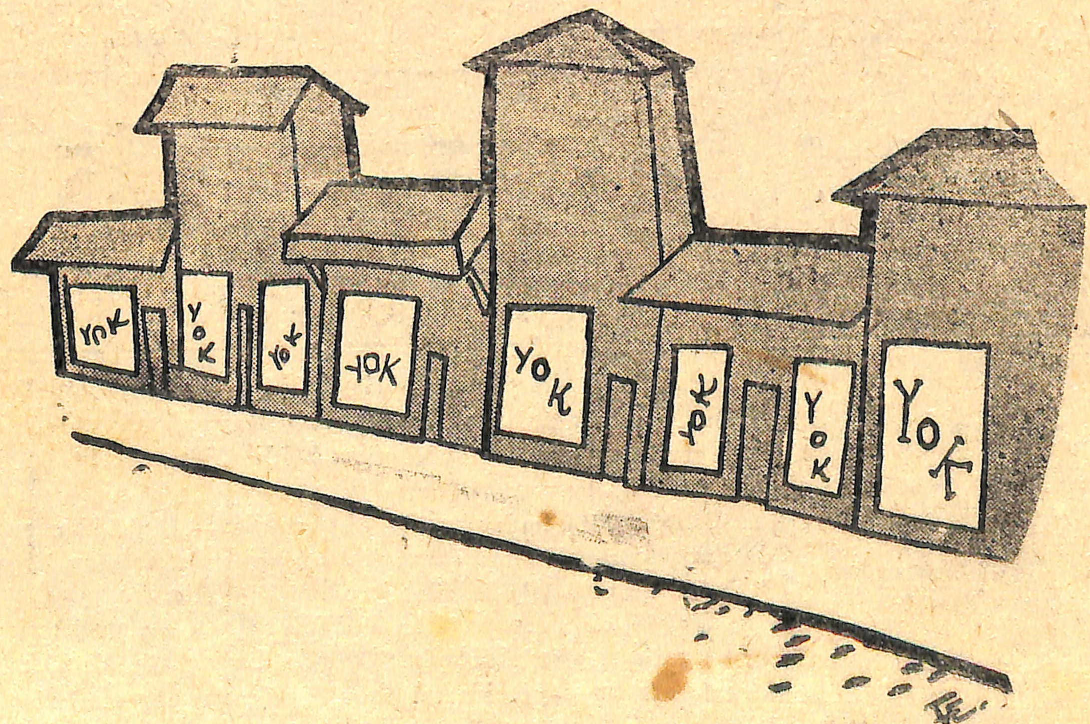
Çadırımın üstüne şıp dedi damladı
Şıkır şıkır şıkır şıkır...
Oh oh oh oh!..

— Şerefe efendim, şerefe şerefe, şerefe...

Bu işin sonu, dur bakalım nereye varacak... Acaba yarın bir bilet alıp tââ Amerikaya kadar kaçsam mı?..

• Boş ver beeee!.. Ölüm yok ya işin sonunda derken, birdenbire kapılar açıldı, bizimki, kayınvalde, baldız, damadının karısı, gelininin kocası, hemşirezadenin yiğeni yok onun bilmem nesi, hurra doluverdiler içeri... Sağa baktım sola baktım, havaya baktım... Tüyecek taraf yok!... Kaptım masanın üzerinden koca bir konyak şişesi, kaldırdığım gibi lık lık lık lık lık!.. Sonuna kadar bir nefeste dikiverdim... Sırtüstü gitmişim; ondan sonra ne oldu bilmiyorum.

BİTİRİM

Kısa haberler!..

— Aman karıcığım, tanımadın mı? Senin gençlik fotoğrafın!..

Kadın mantığı!

Büyük plâjın gazinosunda, orta yaşlı iki şık bayan dertleşiyorlardı. Bir aralık sarışını, kumrala dedi ki:

— Şu Orhana da bir sır söylemeğe gelmez.

Kumral sordu:

— Her önüne gelene mi söylüyor?

Sarışını, başını kaldırdı:

— Hayır.. kendisine saklıyor.

#

Değişik!ikl

Otobüs kuyruğunda, iki genç kız arasında:

— Sorma kardeş, büyük annem de modaya uyacağım diye saçlarını kestirdi.

— Çok değişti mi?

— Bir haylı. Yaşlı bir kadından ziyade yaşlı bir erkeğe benziyor.

#

Saygısız!

İki sosyete kadını, Hiltonun havuzu kenarında oturmuş, konuşuyorlardı:

— Dün bizim şoföre yol verdim.

— Neden, tenbel miydi?

— Hayır, saygısız ve terbiyesizin biri...

— Ne yaptı?

— Her şeyi gidip kocama anlattı..

İltifat!

Genç film yıldızlarımızdan L. bir rejisörün evinde verdiği ziyafette, kadın yazarlarımızdan Ş. ye üzerindeki çuval elbiseyi gösterir:

— Bu elbisemi nasıl buldun şekerim?

— Çok güzel, çok şık. Zevkine hayranım doğrusu.

— Teşekkür ederim. İltifat ediyorsun!

— Hayır, samimî söylüyorum, ayni model elbiseyi ben de evvelki sene yaptırmıştım.

Emekli

Şirket müdürü, huzuruna çıkan genç adama, ne istediğini sordu, adam gayet sâkin ve ciddî bir tavırla:

— Efendim, dedi, on sekiz senedenberi, kızınızla arkadaşlık ediyorum...

— Peki, ne istiyorsun?

— Onunla evlenmeyı arzu ediyorum.

Müdür, dudak büktü:

— Bu kadar mı?.. Ben de bu işten emekliye ayrılmanı istiyeceğini zannediyordum!..

Kuyruk

BAĞIMSIZ BAĞSIZ, İPSIZ SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

Kuyruk gazetesi müdürlüğünden:

İki haftadan beri çıkmakta olan gazetemiz, başyazarı şeker kuyruğunda, muharrirleri zeytin, peynir kuyruğunda, mürettip ve makinistleri su, gaz, bira kuyruğunda, veznedarı et ve balık kuyruğunda nöbet beklediklerinden bu hafta hazırlanıp basılamamıştır.

Birkaç güne kadar hepsinin kuyruklarını, kuyruklardan kurtarıp vazife başına döneceklerini ve gelecek perşemye üçüncü sayımızı takdim edebileceğimizi umarız.

Sevgili okuyucularımızın «KUYRUK» u ele geçirmek için şimdiden gazete satıcıları önünde, birkaç günlük yiyecek, içecek ve giyeceklerini alarak kuyruğa girmeleri rica olunur.

Sarı sarhoş!

Kapıyı açar açmaz, karısıyle yüzyüze geldi:

— Efendi, bu yaptığın doğru değil, her akşam eve yarı sarhoş geliyorsun

Koca, başını önüne eğdi ve neşeli neşeli cevap verdi:

— Haklısın karıcığım. Ben de bundan bir şey anlamıyorum, bundan sonra eve tam sarhoş olarak geleceğim!

#

Yollu araba!

Mehdi Zıt, yedek parçasızlıktan ve şoförsüzlükten yeni aldığı otomobilini satmaya karar vermişti. İlk önce Osmana teklif etti:

— Araba yabancıya gitmesin, sen al, çok yolludur. Sabahleyin yola çık, geceyarısı Adanadasın.

Osman Zıt, omuzlarını silkti:

— İstemem, gece yarılarında Adanada işim ne...

#

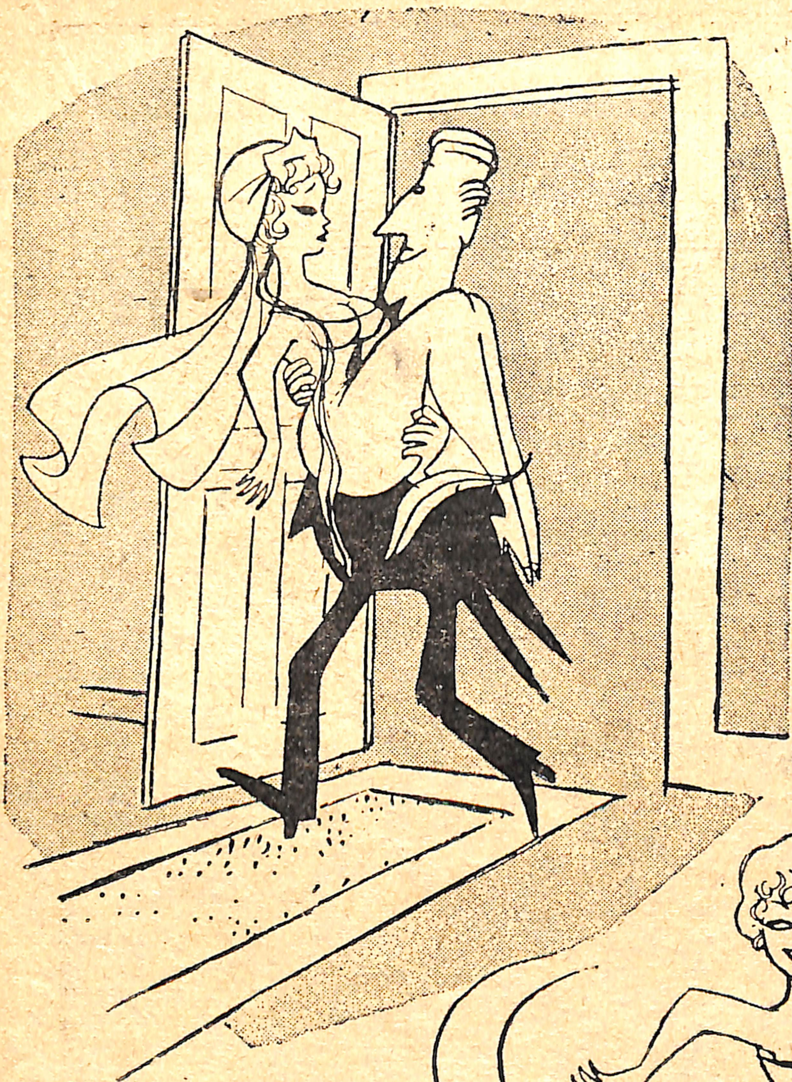
Veresiye yok!

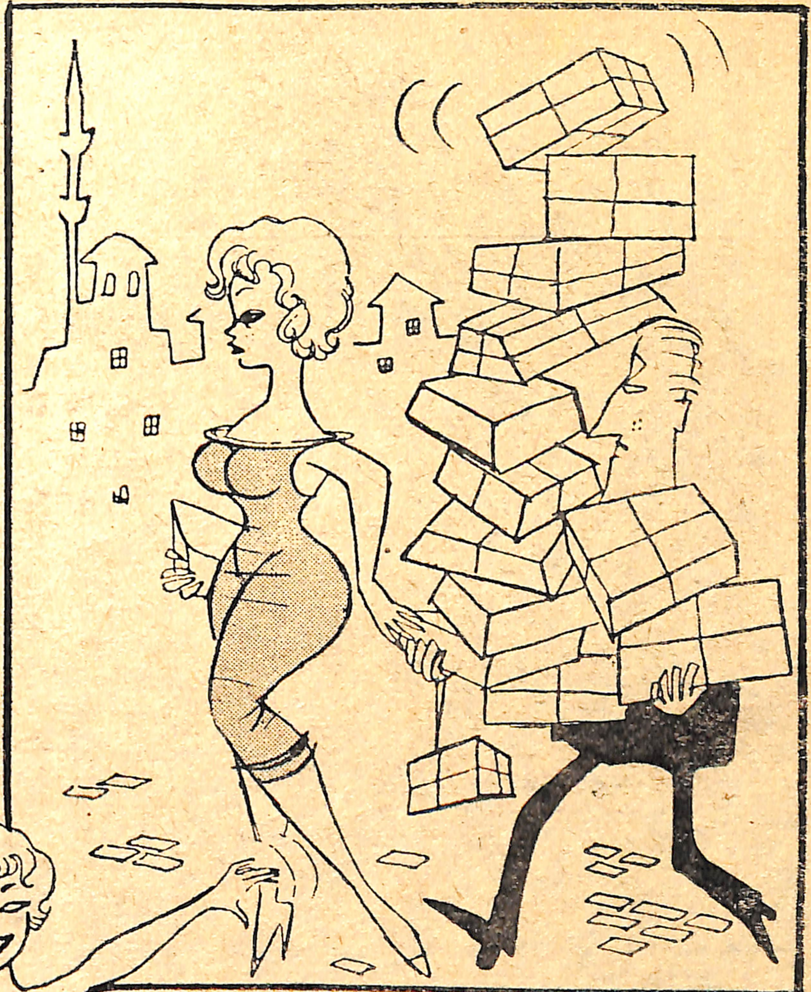
İyi kalbli kadın, kapıyı çalan dilenciye:

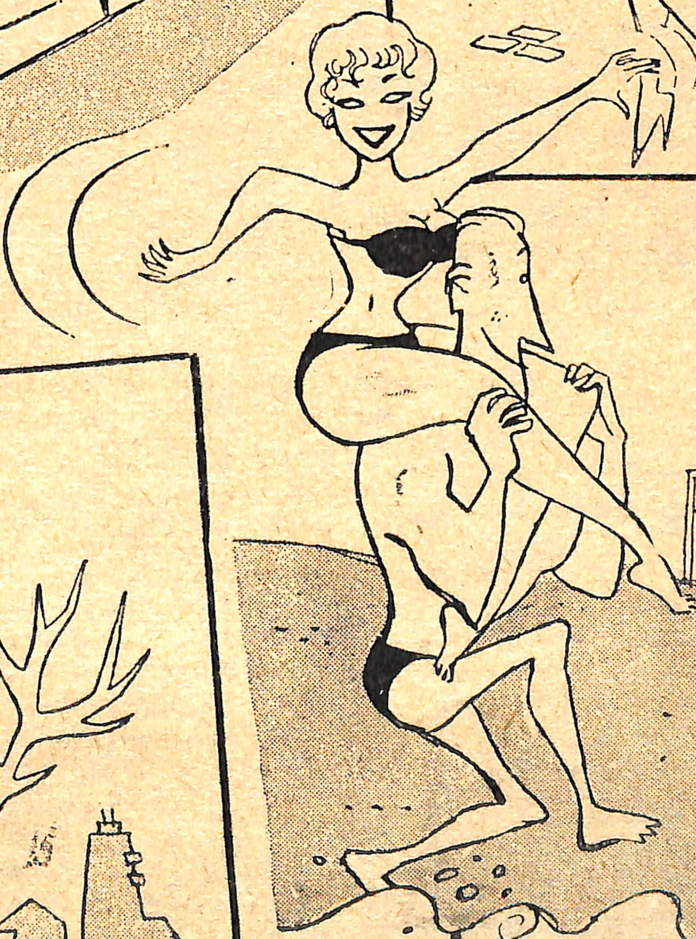
— Sana birkaç kuruş vermek istiyordum, fakat bugün param yok, birkaç gün soura uğrarsan veririm.

Dedi. Dilenci itiraz etti:

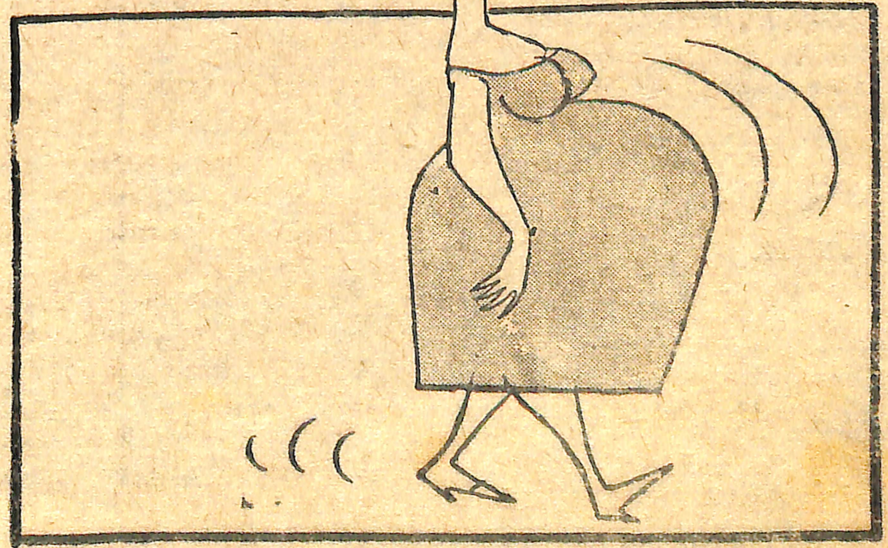
— Veresiye muamelem yok... Ben peşin isterim!.

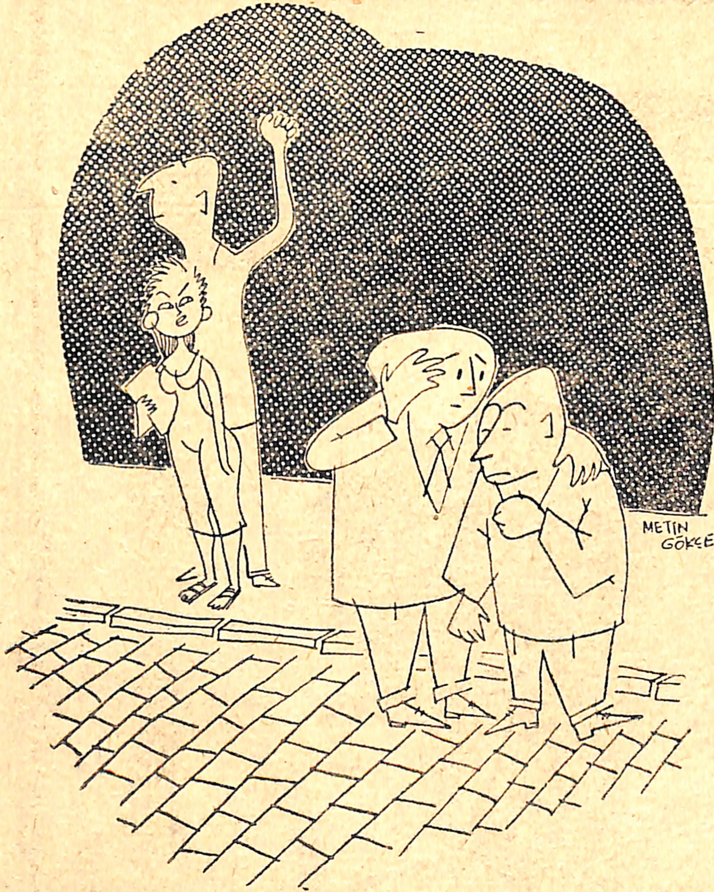

ERKEK KADININ HAMMALIDIR .... YALNIZ!!...

— Çok dalgın zavallı! Kendini hâlâ tramvayda zannediyor!..

Altına hücum...

Radyo, İsrailde yapılan bir maçı veriyordu. Spiker:

— ... takımlar sahaya çıktılar. Halk büyük bir heyecan içinde. Mutad merasim yapıldı. Şimdi hakem kalenin tayini için havaya para atıyor. Sayın dinleyiciler halk sahaya hücum edip hakemin etrafını çevirdiğinden bir türlü maça başlanmıyor.

Dinlenmek mi!

Evin hanımı, eşyalarını toplayan hizmetçi kıza:

— Güllü, dedi, anlamıyorum, neden bizden ayrılıp köyüne gitmek istiyorsun, dinlenmek için mi?

Hizmetçi kız, başını önüne eğerek sıkılgan bir tavırla karşılık verdi:

— Hayır hanımcığım, evlenmek için..

— Yahu senin numaraya büyük ikramiye isabet etmiş!..

İki Karikatüristimizin BAŞARISI

Biri Necmi Rıza gibi şöhret yapmış, biri Mehmet Polat gibi imzası sahifelerimizde yeni görünen iki karikatüristimizin sınır dışı iki başarısını okurlarımıza haber vermekle bahtiyarız:

Bağdatta, Türk-Irak kültür birliğinin açtığı sergide, arkadaşımız Necmi Rıza'nın eserleri pek beğenilmiş, komşu memleketin tanınmış gazetesi El Ahbar ile haftalık El Şaab mecmuası, sanatkâr arkadaşımızdan daimî yardım istemişlerdir.

Necmi Rıza
Kendi fırçasiyle

Mehmet Polat
Kendi fırçasiyle

Londra'da açılan siyasî karikatürler sergisinde de, Mehmet Polat'ın bir karikatürü pek beğenilmiş ve bütün dünya dillerinde basılacak albüme alınmasına karar verilmiştir.

Akbaba ailesinin en eski üstadı Necmi Rıza ile yine Akbaba ailesinin genç sanatkârı Mehmet Polat'ı tebrik ederiz.

Üç heyetimiz daha kayboldu

Denizcilik Bankasının altı yıldan beri İtalya'da unutulan, aileleriyle birlikteki sekiz kişilik heyetinin nüfuslarının artarak 16 kişiye yükseldiği memnuniyetle öğrenilmiştir.

Gerek İtalya'da unutulan gerek hangi istikamete gittikleri bugüne kadar öğrenilemeyen ve akibetlerinden bir haber alınmadığı endişe edilen ikinci heyetten sonra, geçen ay içinde ayrıca üç heyetimizin daha yurt dışına çıkarak kaybolduğu haber alınmıştır.

Kaybolan heyetlerden birincisi, Avrupaya damızlık deve almak için gitmiş bulunuyordu. Bu heyet, aranan evsafta deve bulmak için, bütün Avrupayı karış karış dolaştıktan sonra, ucuz deve bulamayıp bu uğurda ellerindekini, avuçlarındakini deve yaparak hiç bir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştur. Bütün şiddetli aramalara rağmen birinci heyet bulunamayınca, alâkalılar ikinci bir tahkik heyeti göndermişlerdir. Ancak, tahkik heyetinden de maalesef bugüne kadar, hayatta olup olmadıklarına dair en küçük bir haber alınamamıştır. Yine alâkadar makamlarla yakından teması olan sözüne inanılır kaynaklardan öğrendiğimize göre, yabancı dil bilmeyen, ana dilerini de yalnız stadyomlarda konuşacak, bağıracak kadar bilen tahkik heyetinin Avrupa şehirlerinden birinin sokaklarında yolu şaşırıp kaybolmuş olması kuvvetle muhtemeldir.

Birinci ve ikinci heyetin kaybolmasını müteakip müthiş meraka düşen ilgili makamlar bir üçüntü «heyeti seferiye» çıkarmışlar. Üçüncü heyet, tahkik ve takip heyeti olup, maalesef onlardan da bugüne kadar hiç bir haber alınamamıştır. Bir ara, Haitı adalarında bir yabancı heyetin görüldüğü haber alınmışsa da haberin asılı çıkmamıştır. İlk heyetin damızlık deve almak için Güney kutbuna kadar uzanmış olması, son ihtimaldır. Çünkü Güney kutbundan başka her tarafa kaybolan heyetin aranması için mesaj gönderilmiş, hiç birinden müsbet bir cevap

kokteyl

TAŞ

Ne çabuk...

Adanada misafir olarak üslenen müttefikimiz Amerika'ların Türk gazetecilerine karşı takındıkları garip tavır hayrete şayandır.

Bütün yabancı gazetecilerle konuşuyorlar, da Tüklerle konuşmuyorlar.

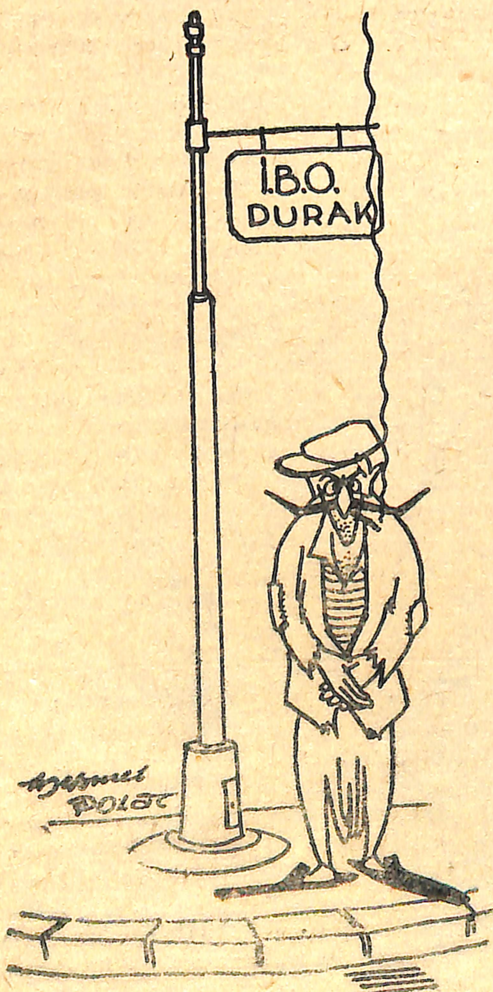
Bütün yabancı gazetecilere beyanat veriyorlar. Türklere vermiyorlar. Türk gazetecilerine her yer kapalı..

Politikacılarımızın iyimser sözlerine bakarak bir gün Amerika'ya benzeyeceğiz diye ümitlenir dururduk.

Şimdi artık o ümit de suya düştü.

Biz ona benzemeden o bize benzemeye başladı.

Çetin ALTAN

İBO..

Hadiseler Arasında FELEK

Çok sıcak değil!

Bir kış günü, Ankaradan İstanbula gelmiş olan Paşa Kâzım'ı bir dostu görür:

— Ne var ne yok Ankarada?

— İyilik güzellik!

— Hava nasıl?

— Soğuk!

— Kar yağıyor mu?

— Hayır!

— Neden yağmıyor acaba?

— Hükûmet menetti de ondan, diye adamı susturur.

İki üç gün evvel gazetede bir tekzib gördüm. Garbî Anadolunun bir vilâyet merkezinde fazla sıcaklar olmuş. (Olur a, tam mevsimi). Gazeteye göre, bir kaç kişi ya bayılmış, ya ölmüş. Bir de sırtında gazoz şişesi mi ne şöyle bir taşıyan hamal bayılmış, gazozlar yere düşmüş, şişeler kırılmış.

İşte bu haberi oranın valisi tekzip ediyor ve gazeteye mealen (Burada sıcaklar normaldir, adamlar bayılmadı, şişeler de kırılmadı) gibi bir mektup gönderiyor. Zaten mesele tekzibin metninde değil, vali beyin böyle bir haberin çıkmasından endişe duymasında.

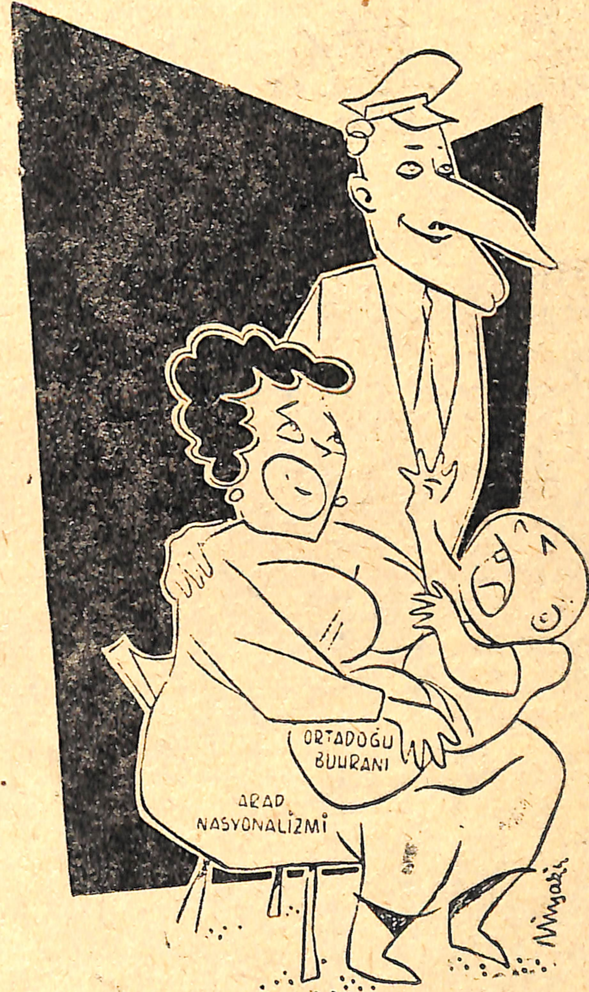
Hakikat şudur ki, İzmirde, İstanbulda her gün gazeteler bunaltıcı sıcaklardan, bayılanlardan, ayılanlardan bahseder durur. Ne valinin, ne belediye reisinin aklına böyle bir haberi, hattâ yalan da olsa, tekzib etmek gelmez. Çünkü, sıcak soğuk hükûmetin ve vilâyetin ödev ve görevlerinden değildir. Allahın işidir, ona da kimse karışmaz.

Ama, havalar müsaid gidip mahsul iyi olduğu zaman bundan bir iftihar hissesi çıkarmak istenirse, sıcaktan, adam bayıldığı zaman da bunun bir sorumluluğundan tevehhüm etmek, mantıksız olmaz.

Bana sorarsanız, havayı ısıtıp soğutmak gibi kudretimizin üstündeki şeylerle tasalanmaktan asıl işlerimizle uğraşmağa galiba vakit bulamıyoruz.

Bakınız tekzip müessesesi nerelere kadar götürülüyor. Şimdi böyle bir tekzibi gazeteci dercetmezse aylarca hapis cezasına mahkûm olacağını düşünerek, bari bu kanunî hakkı hakikaten lüzumlu hallerde kullanmağa çalışsak hepimiz için iyi olacak. Aksi halde bu müessese havanın sıcağına kadar karışarak kendinden memul olan hizmeti göremez ve Paşa Kâzımın lâtifesine döner.

B. FELEK
«Cumhuriyet»

Âile saadeti!..

GELİNLİK

Graham Greene, her gün not ettiği çeşitli düşünceleri geçenlerde kitap halinde yayınladı. İşte bu düşüncelerden biri:

— Bir kadın dans bilmeden balo elbisesi, ağzına içki koymadan kokteyl elbisesi, yüzme bilmeden de mayo giyebilir. Fakat, gelinliğini giydi mi, ne yapacağını hemen bilir.

Bedii FAİK
«Dünya»

KADINLARA DAİR

* Kadınlara aşkınızı söylediniz mi, derhal sizden delil ve ispat talep ederler. Nasıl ki itikadı bütün olmıyan insanlar da Allahtan mucize isterler.

* Kadınlar yalnız kapalı elbise giydikleri zaman üşürler. Açık giyindikleri vakit bir manto teklif ederseniz sıcaktan bayıldıklarını söyliyeceklerdir.

* Kadın meclislerine durgunluk çöktüğü vakit bir erkek geldiğini haber veriniz derhal yarı kapalı gözler parlıyacak, esneyen ağızlar gülümseyecek, kadın kendisindeki güzel kokuyu öğle güneşine maruz çiçekler gibi, bütün kuvvetiyle neşredecektir.

«Kelebek»

YAZISIZ!..

Miras Yedi

AMERİKAN MİZAHINDAN

★ Çeviren : SEMİRAMİS AYDINLIK ★

Miss Hastings, yaşı hayli ilerlemiş bir kızdı. Lâkin hayattaki bütün ümitlerini kaybetmesine Allah razı gelmedi ve hiç ummadığı zamanda ona çok uzak bir haladan çok büyük bir miras ihsan etti.. Eee, zengin yaşlı bir kız olmak başka şeydir ve insanı başkalaştırır da.. İşte Miss Hastingsde yumuşak başlı, iyi bir kızcağız iken, ukalâ, çekilmez bir mahlûk oluverdi. Allahın ihsaniyle, ne diyeceksiniz. Ha, evet... İşte bu kötü kalpli Miss Hastings tevarüs ettiği birçok emval ve emlâk arasında bulunan büyük bir fabrikanın idaresini sırf idare müdürünün dirayetine bırakmanın enayilik olacağını düşünerek orayı teftişe gitti. Dolaştı, gezdi, işçilerle konuştu ve fabrikanın büyük avlusuna çıktı bir de baktı ki, genç bir işçi duvara yaslanmış, ıslık çalarak elindeki kâğıda bir şeyler yazıyor. Müthiş tepesi attı. Bu tembel ve haylâz işçiye bir ders vermeliydi. Hemen yanına yaklaştı:

— Siz dedi, haftada kaç para alıyorsunuz?

Oğlan, istifini bozmadan cevap verdi:

— Otuz dolar.

— Öyle mi. Alın şu otuz doları, kovuldunuz.

Çocuk, bir an hayretle onun yüzüne baktı, sonra parayı cebine koyup uzaklaştı. Miss Hastings arkasından yetişen idare müdürüne muzaffer bir tavırla döndü, fakat adam:

— Ne yaptınız Miss, diye feryat etti. O bu fabrikanın işçisi değil, yandaki sandviççinin çırağıdır, her öğlen gelir, buradakilerin siparişlerini yazar ve getirir.

※

İzin günü!

Mr. Goodman'in hakikaten iyi bir karısı vardı. Zira kocasının, haftanın bir gecesini dışarda geçirmesini tabiî bulur ve buna müsaade ederdi. Mr. Goodman de bir saat hassasiyeti ile her çarşamba akşamını dışarda geçirir, gezer, eğlenirdi. Fakat günlerden bir gün, eve dönmeyi unutuverdi ve tam 7 sene ortadan kaybol du. Dedik ya, karısı iyi kadındı, sabırla bekledi.

7 sene sonra gene bir çarşamba günü kapı çalındı ve Mr. Goodman geri döndü. Karısı müthiş sevinmişti. Bir ara pencereleri açtı ve kocasının geri döndüğünü komşulara haber vermeğe başladı.

Kocası arkasından koştu:

— Ne yapıyorsun karıcığım?

Mrs. Goodman sevinçle:

— Ne yapacağım, dedi, komşulara haber veriyorum. Bu gece senin eve dönmen şerefine bir parti vereceğiz.

Mr. Goodman'in kaşları çatıldı:

— Nee? dedi, unutuyorsun galiba, bugün çarşamba. Ben bu gece evde oturacak değilim ki!..

※

Kıskançlık!..

Bir gece önce çok fazla içmişti. Sabahleyin yataktan feci bir halde kalktı. Bu mahmurluğun ancak yeni bir içki ile giderileceğini biliyordu. Giyinip bara yollandı ve tezgâhtara seslendi:

— Bana bir içki ver.. Mahmurluk bozmak için, anladın mı?

Tezgâhtar sordu:

— Ne istiyorsunuz?

Beriki eliyle havada bir işaret çekerek:

— Şöyle, dedi ince uzun, altı yuvarlakça serin ve içi cinle dolu parlak bir şey olsun.

Bu lâfı üzerine yanında içki içen adam, tezgâha bir yumruk indirip:

— Bana bakın, diye bağırdı. Siz benim sevgilimi tarif ediyorsunuz...

Bir defa!

Aslan terbiyecisi, kendisiyle röportaj yapan gazeteciye:

— Benim dedi, babam da aslan terbiyecisi idi.

Gazeteci sordu:

— Yaa.. Güzel! Peki, hiç başınızı aslanın ağzından içeri soktunuz mu?

— Evet bir defa! Babama ne oldu diye bakmak için!

(Alman)

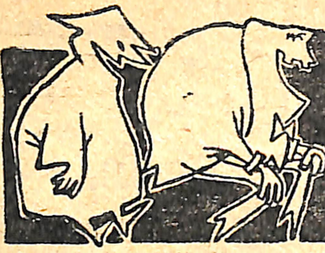
— Ayol biz seni giydiremiyoruz, bir de bu çıplak oğlanı mı damat alacağız?!..

İngiliz Kumaşı

Yazan : AZİZ NESİN

Aziz Nesin'in belki de en güzel hikâyesidir.

Gelecek sayımızda okuyacaksınız.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Dertliler!

Karısı odaya girdiği zaman, Mr. Gotrox'un yüzü iyice asılmıştı.

— İki saat, dedi şu pis cenabet Allisler bana romatizmalarını anlattı durdu, içime fenalık bastı.

Karısı güldü:

— Neye sen de onun lâfını kesip şeker hastalığından perhizlerinden bahsetmedin sanki?..

Mr. Gotrox'un yüzü daha çok asıldı:

— Hıh., dedi, şeker hastalığını anlatmağa başlamıştım, lâfı ağzıma tıkadı ve romatizmalarına başladı. (İngiliz)

Beyaz perdenin eski palmyeri LİLLY PALMER

Hizmetçinin istediği!

Mrs. Smith büyük bir parti veriyordu. Emektar hizmetçisi Nora'ya bir sürü talimat verdikten sonra:

— Nora, dedi. Parti başlayınca sen kapıda ayakta durur ve gelen misafirlerin isimlerini yüksek sesle söylersin.

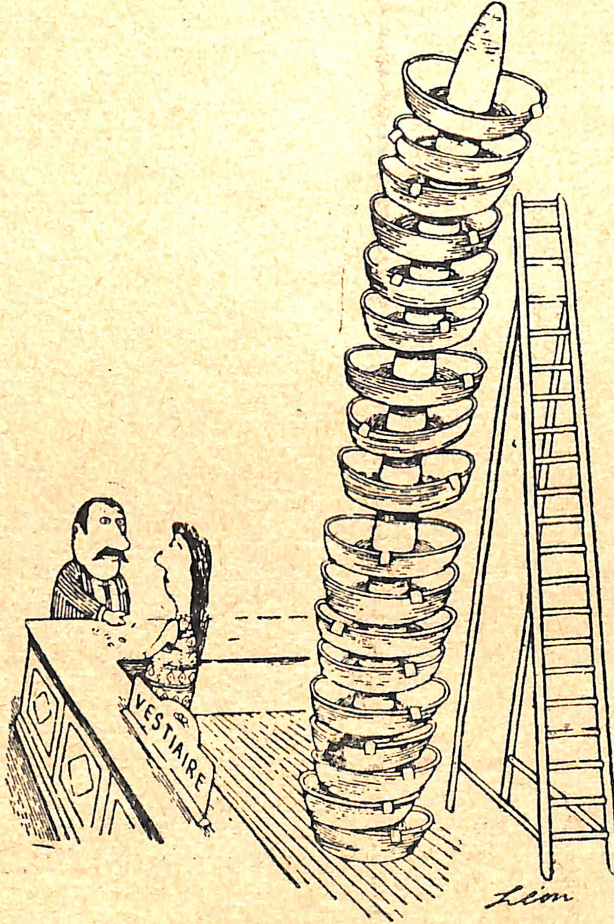
Nora'nın yüzü aydınlandı:

— Teşekkür ederim Madam, dedi. Bu yirmi sene zarfında bazı dostlarınıza yapmak istediğim yegâne şey bu idi.

(İngiliz)

Beyaz perdenin zorlu âşıkı JEAN GABİN

— Lûtfen benim şapkamı verir misiniz?.. (Fransız)

Meşhur misafir!

Meşhur tenor Enrico Caruso Amerika'ya yerleştikten sonra başından geçen bir hâdiseyi anlatıyordu:

Bir yaz günü, Caruso New Hampshire'e giderken, yolda arabası bozuldu. Yardımına gelen bir çiftçi onu evinde misafir etmek istedi. O zaman Caruso teşekkür etti ve:

— Kendimi takdim edeyim, dedi. Benim ismim Caruso...

O, lâfını bitirmeden köylü yerinden sıçradı, onun elini sıktı ve:

— Ne iyi, dedi. Ne iyi! Bu küçük çiftlik evinde sizin gibi şöhretli bir kimseyi misafir etmek ne şeref.

Sonra karısına seslendi:

— Hey Emma, gel bak. Sani misafirimizle tanıştırayım. Dünyanın en meşhur seyyahlarındandır. Bay Robinson Crusoe..

(İtalyan)

Belki!

Genç bir kız, bir gazetenin «Dert Ortağı» sütununa şöyle bir mektup yollamıştı:

«Henüz on dokuz yaşındayım. Geçen akşam eve saat iki de döndüm diye annem ve babam müthiş kızdılar. Ben bir hata mı işlemiştim yani?»

Cevap şu oldu:

«Hatırlamağa çalışın!..»

(Fransız)

Sersemlerin ilki!

Koca, öfkeyle karısına bağırdı:

— Demek düzinelerle erkek sana evlenme teklifi yaptı ha!

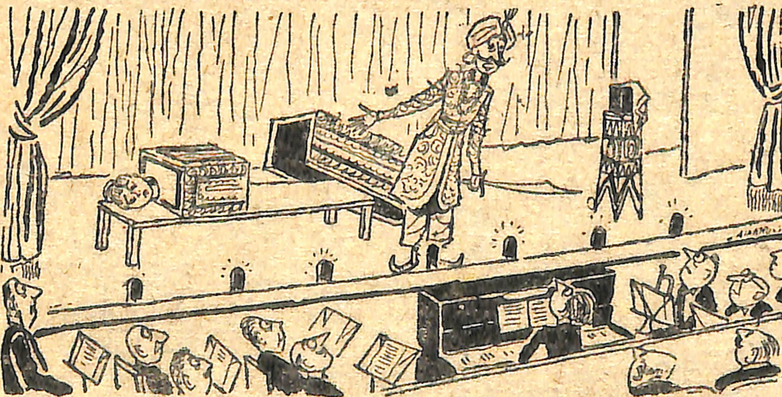
— Elbette!

— Keşke sersemlerin ilki ile evlenseydin.

Kadın sükûnetle cevap verdi:

— Ben de öyle yaptım zaten.

(İtalyan)

Sihirbaz — Şakayı bırakın da sandığın öbür yarısını kim aldı?..

(İtalyan)

Çalınan tablo!

Öğretmen son derece sanatseverdi. Talebelerine en seçme sanat eserlerini gösterir, onlar hakkında izahat verirdi. Bir gün meşhur Mona Lisa tablosunu göstererek bir sürü şeyler anlattı ve sonra:

— Çocuklar, dedi, bu tablo o kadar kıymetlidir ki... Değeri yüzbinlerce doların üzerindedir. Birkaç sene evvel Louvre müzesinden çalınmıştı...

Ön sırada oturan ve kendisine ısrarla bakan çocuğa:

— Ne o William, dedi. Soracağın bir şey mi vardı?

Oğlan, fena fena bakmakta devam ederek:

— Miss Jonnson, dedi. Peki o tabloyu müzeye iade etmiyecek misiniz şimdi siz?

(Amerikan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 26 —

İzzetî efendi, bu tereddüdün mânasını sezmekte idi. Onun için mütemadiyen perçinliyordu:

— Fırsat bu fırsattır. Korkarım ki, burada bir münasibini bulamıyacak olursa, kalkar, gider de İstanbuldan evlenir, gelir... O zaman da yazık olur. Bunca servet ve saman, buradan akıp da gitmemelidir... Bence!

— Evet, ama...

— Aması, maması yok bunun.

— Bir kere de bizimkilere danışayım, derim.

Vergi kâtibi gülümsedi:

— İlâhi Hacı bey! Sen erkek adamsın. Evine hâkimsin. Bir işe karar verebilmek için, hatunlardan rey alacağına hiç ihtimal veremem. Açıkçası, beni atlatıyorsun.

— Vallahi değil, be birader! Dinim rabbena hakkı için, atlatmak filân yok ortada. Lâkin Satılmış efendiye varacak ben değilim... Kızın fikrini de sormıyayım mı, bir kere?

— Bence lüzum yok. Hattâ bana kalırsa, açma bile. Daha gidip de velinimetimin muvafakatini istihsal edeceğim. Dedim ya: Buraya ben kendiliğimden geldim.

Hacı bey, naçar, boynunu büktü:

— Peki, öyle ise!

— Demek, açabilirim?

— Aç.

— Gördün mü? Alimallah dünyanın en makul adamı sensin. Bak, inşallah bu iş hayırlısiyle bitsin, eş dost, hasetlerinden nasıl çatır çatır çatlıyacaklar.

— Nesine canım?

— Yook! Öyle deme!.. Hele bir hanım kızımızı telleyip, duvaklayıp köşeye oturtalım... Göğsüne beşibiryerdeleri, sıram sıram, dizlerine kadar sarkıtalım, pırısa küpeleri, gül yüzükleri takıp takıştıralım, bak o zaman seyret.

— İnşallah!

— Haydi, hoşça kal öyle ise!..

Hacı Bey bu işe, içinden fevkalâde memnun olmuştu. Bir türlü satamadığı, satabilmekten de hattâ ümidini kestiği baldızına, ne olursa olsun, müşteri bulmuştu. Fakat, karısından ve bizzat baldızından çekiniyordu.

Emindi ki, onlar böyle bir izdivacı hüsnü telâkki etmiyecekler di. Hele baldızın gözü, başından geçen maceralardan sonra, gerey gibi açılmıştı. Delikanlıların hem de yakışıklı olanlarında gönlü vardı. Satılmış gibi bir hödüğü ne yapacaktı? Maamafih, Hacı Bey, kızı sıkıştıracak, tehdit edecek, ne yapıp yapıp kandıracaktı. Buna azmetmişti.

İzzetî efendi, o gece gider gitmez, Hacı Bey de hareme girdi, karısını yanına çağırdı:

— Yahu! Gel de, seninle konuşacaklarım var.

— Buyur, efendi!

Yer minderine kadın, cumbanın içindeki sedire de Hacı Bey oturdular.

— Kızkardeşine kısmet çıktı.

— Hayırdır inşallah! Kim?

— Kim olursa olsun! Onun orası lâzım değil. İnsan, bu derece dillendikten sonra, karşısına hamal da çıksa, eyvallah demeli.

— Ne kusuru var, kardeşimin?

— Ne kusuru mu var?.. Bilmiyor musun sanki? Gerdeğin ertesi günü gerisin geriye gelmesin de, şükret.

Kadıncağız sustu. Kocası acı, fakat haklı söylüyordu. Hacı Bey devam etti:

— Bu akşam İzzetî efendi geldi...

— Ay! O mu yoksa?

— Değil, hayır! İzzetî efendi içimizi, dışımızı bildiği için, sittin sene bekâr kalsa, kadın bulamasa, bizim baldız hanımı almaz.

— Deme öyle efendim. İnsan bir defa şeytana uyup da bir günah işledi diye, ömrünce kötü olmaz ya?

— Huy canın altındadır.

Kadın yine cevap vermedi.

— Şimdi bunları bırak da, bir defa, alelusul, kardeşine söyle. Biraz daha toplansın, kapansın. Resmen istemiye gelecekleri zaman, karşılarında ağır otursun. Olmaz mı?

— Zaten masumun ne ettiği var ki? Peki, söylerim...

— İşte o kadar!

Kadın biraz tereddütten sonra, sordu:

— Ya, kim olduğunu bilmek isterse, ne diyeyim?

— Sırası gelince öğrenir.

Bir türlü, Satılmışın adını söylemeğe dili varmıyordu. Maamafih, karısı odadan çıkarken, dayanamadı:

— Şu Sülükoğlunun karşısındaki yeni konağın sahibi yok mu, hani? İşte, kızı istiyen, dedi.

— Satılmış Ağa mı?

— Evet.

Bu «evet» Hacı Beyin ağzından o kadar sert çıkmıştı ki, karısı hiç bir şey söylemeden, dışarıya çıktı.

Hacı Bey de, arkasından, geniş bir nefes aldı. Bu ilk adım muvaffakıyetle atılmış demek oluyordu...

Emeti hanım biraz mırın kırın etti. Rızasını vermekte epey tereddüt gösterdi. Kızcağız parada pulda değildi. Varacağı kocanın gösterişli ve yakışıklı olmasını istiyordu. Ötedenberi kendisine akıl hocalığı eden Naibin üvey kızı, ne yaptı yaptı, Emetinin son direnmelerini de yendi.

— Kardeş! diyordu. Herif seni görünce bayılır. Kendini dirhem dirhem satarsın. Döşeğini ayırır, ikide birde hastalık bahane edersin. Beni İstanbula götür, hekime hocaya baktır, okut, dersin. Bir kerecik İstanbula kapağı attın mı? Kekkâ!.. Artık oraya dönmem, diyerekten ayak dirersin. Sana orada bir ev tutar, sen de bakarsın keyfine.

İşte bu sözler, Emeti'nin üzerinde müessir olmuş, o da ablasına, eniştesine mütavaat göstermişti. Gelgelelim, İzzetî efendiden ses, sada çıkmıyordu. O, bir daha görünmemişti. Çarşıya da çıkmıyordu. Acaba Satılmışı kandıramıyor muydu? Halbuki Hacı Bey, onun efendisinden büsbütün ruhsatsız olarak gelmiş olduğuna da kani değildi. Bu işte bir pire yeniği vardı, amma ne?

Kadınlar da merak içinde idiler. Onlar da, arkası gelmiyen bu müracaati hayıra yormamağa başlamışlardı.

Ne oluyordu?

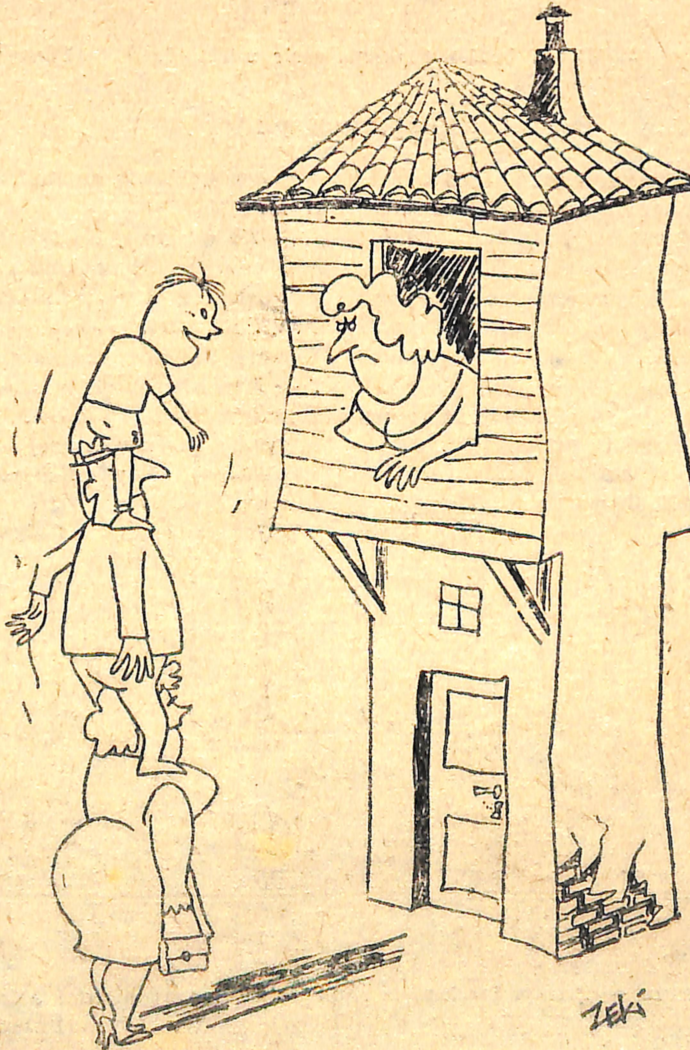
Olan şu idi: Vergi kâtibi, Hacı Beyle görüştükten sonra, bir gün Satılmışı karşısına almıştı:

— Velinimetime gayet mühim ve mahrem maruzatta bulunacağım...

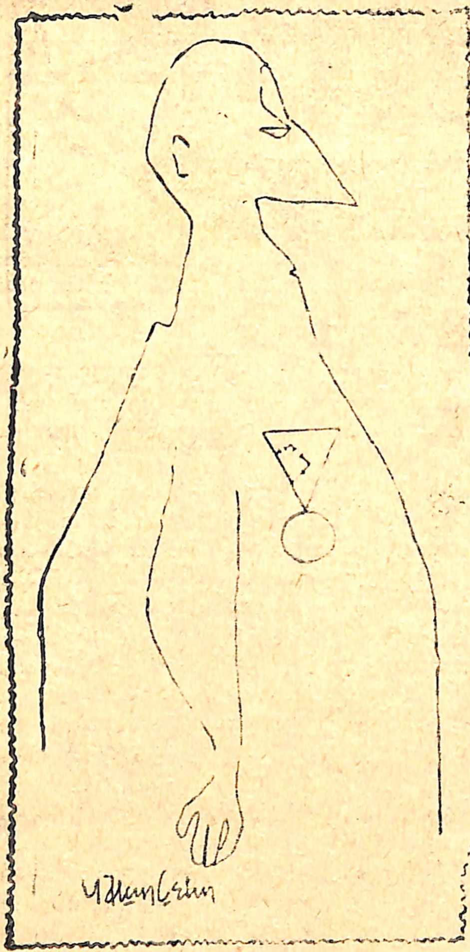
Mukaddemesile, esrarengiz bir de tavır takınarak şöyle bir masal uydurmuştu:

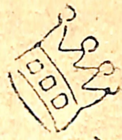
— Kasabamızın en nüfuzlu eşraf ve en kadim hanedanından Hacı Rıza Beyin, Allah mukadder sahibine bağışlasın, âfet misillû bir baldızı vardır. Bir içim su vasfına seza bu dilber, cidden müeddep, mütevazi, âbide ve saliha bir hanımdır. Henüz baharı şebabında bulunuyor. Öhü, öh.. hö!. Ne arzediyordum? Ha, evet;

(Devamı var)

— Affedersiniz, kiralık boş ev arıyoruz da!..

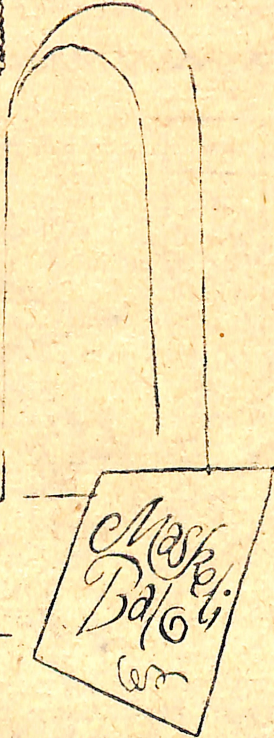

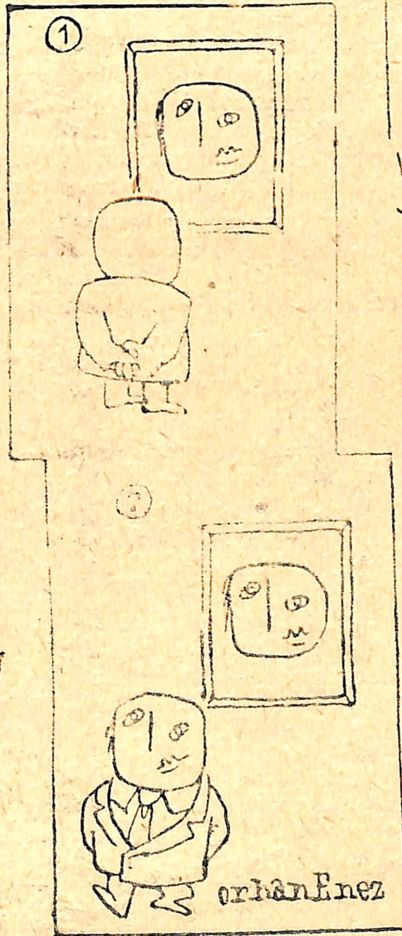
bize göre

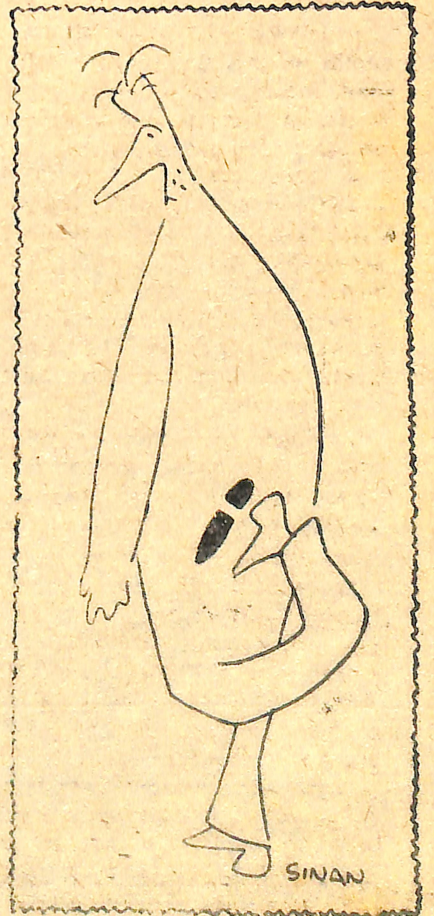
orhanEnez

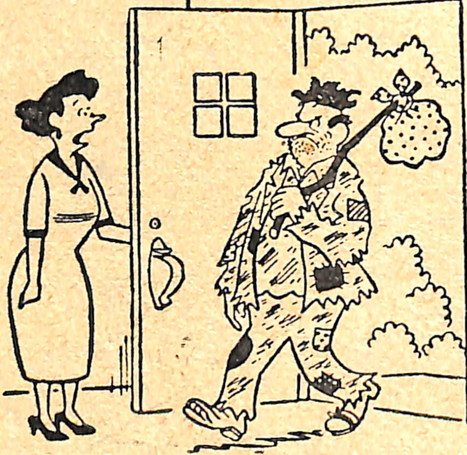

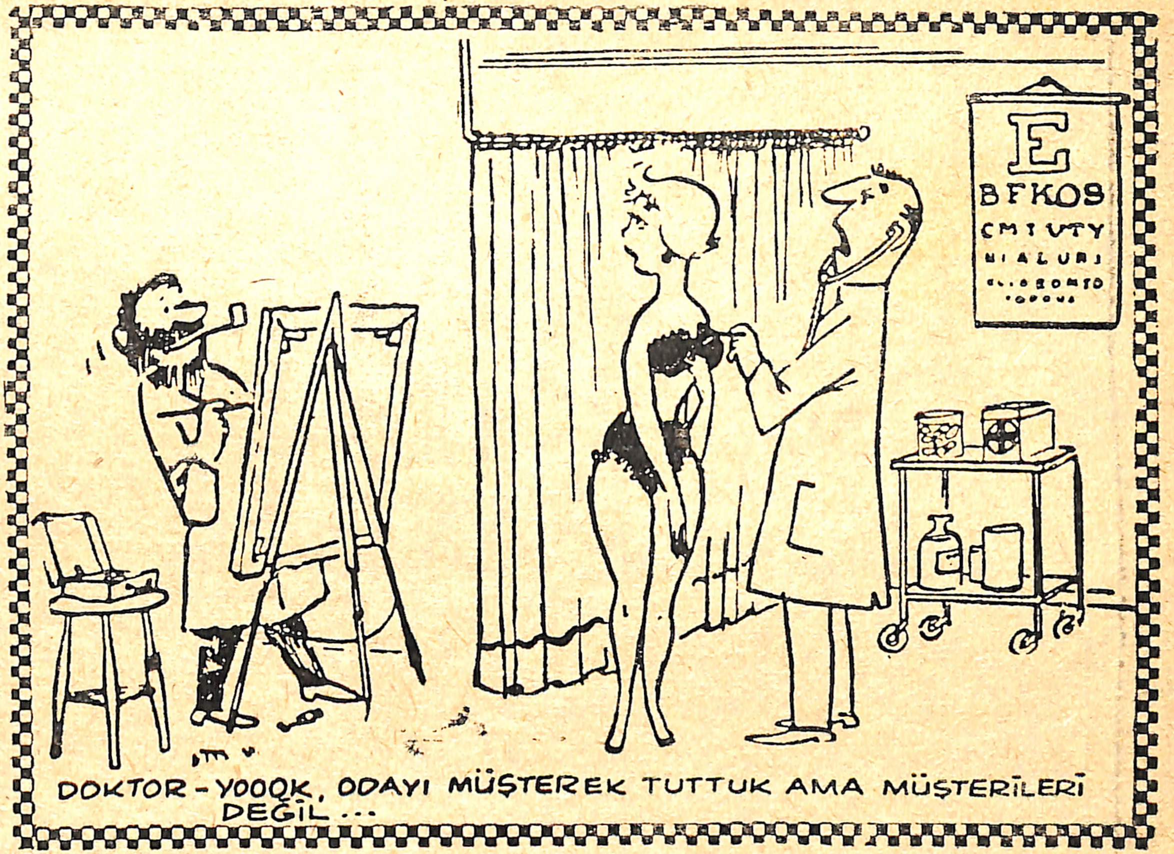

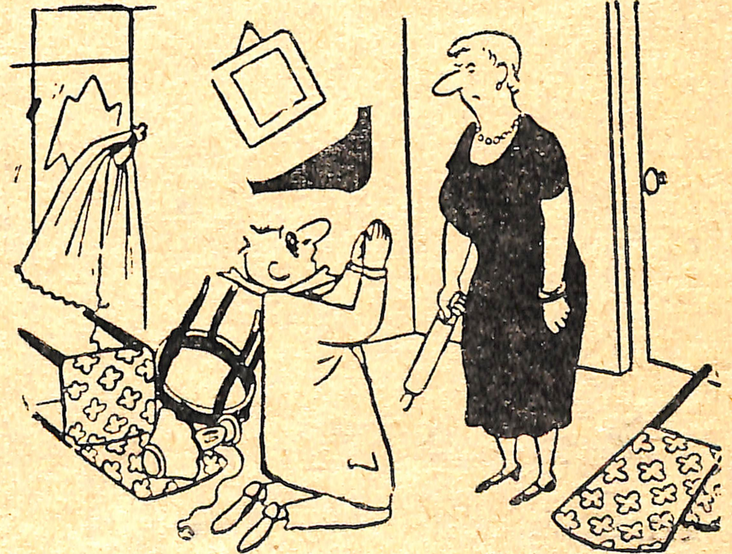
Dünya
Karikatürleri

-EEEE!.. ANLAT BAKALIM KOCACIĞIM: İŞ SEYAHATİN NASIL GEÇTİ?...

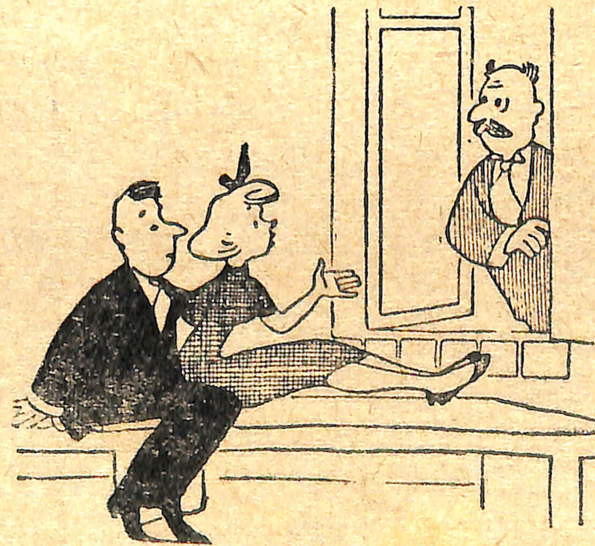
DOKTOR - YOOOK, ODAYI MÜŞTEREK TUTTUK AMA MÜŞTERİLERİ DEĞİL...

-SENİ BOŞAMAK MI?.. ALLAH ESİRGESİN KARICIĞIM, BÖYLE BİR FELAKETİ HATIRIMA BİLE GETİRMEDİM!

-ZAVALLICIK YORULDU... SABAHTAN AKŞAMA KADAR AYAKTA...

-VALLAHİ, BİLLAHİ BU GÜN GELECEĞİNİ BİLMİYORDUM KOCACIĞIM...

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

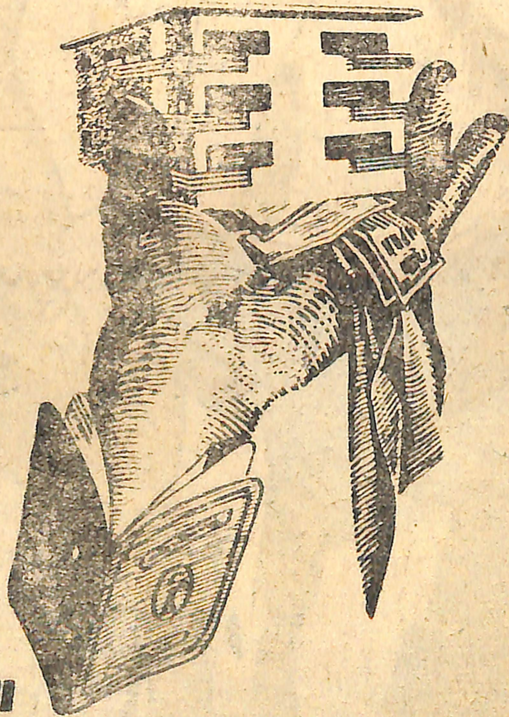
Uzun vadeli Kredi

vardır.

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone Seneliği: 37,5 Altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI Telefon: 22 72 99

Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA
ALIŞABİLİRSİNİZ
Çünkü
Bütçenizin müsadesine göre sizi her ay 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmeye alıştıracak olan AKBANK AİLE TEVEDİATI HESAPLARI her 200 hesaptan 100 üne 96.000 lira ikramiye isabet ettiren yegâne tasarruf sistemidir

AKBANK
Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

SÜMERBANK
Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Denizcilik Bankası

1958 YILINDA

Suadiye'de Apartman Katları

VE

1160 kişiye para ikramiyesi

AYRICA

BEDAVA OLARAK

İç ve Dış Seyahatler

YALOVA'DA

Bir Hafta İstirahat

AKBABA

— Yahu ne okuma meraklısı adamım be!.. - İtalyan -